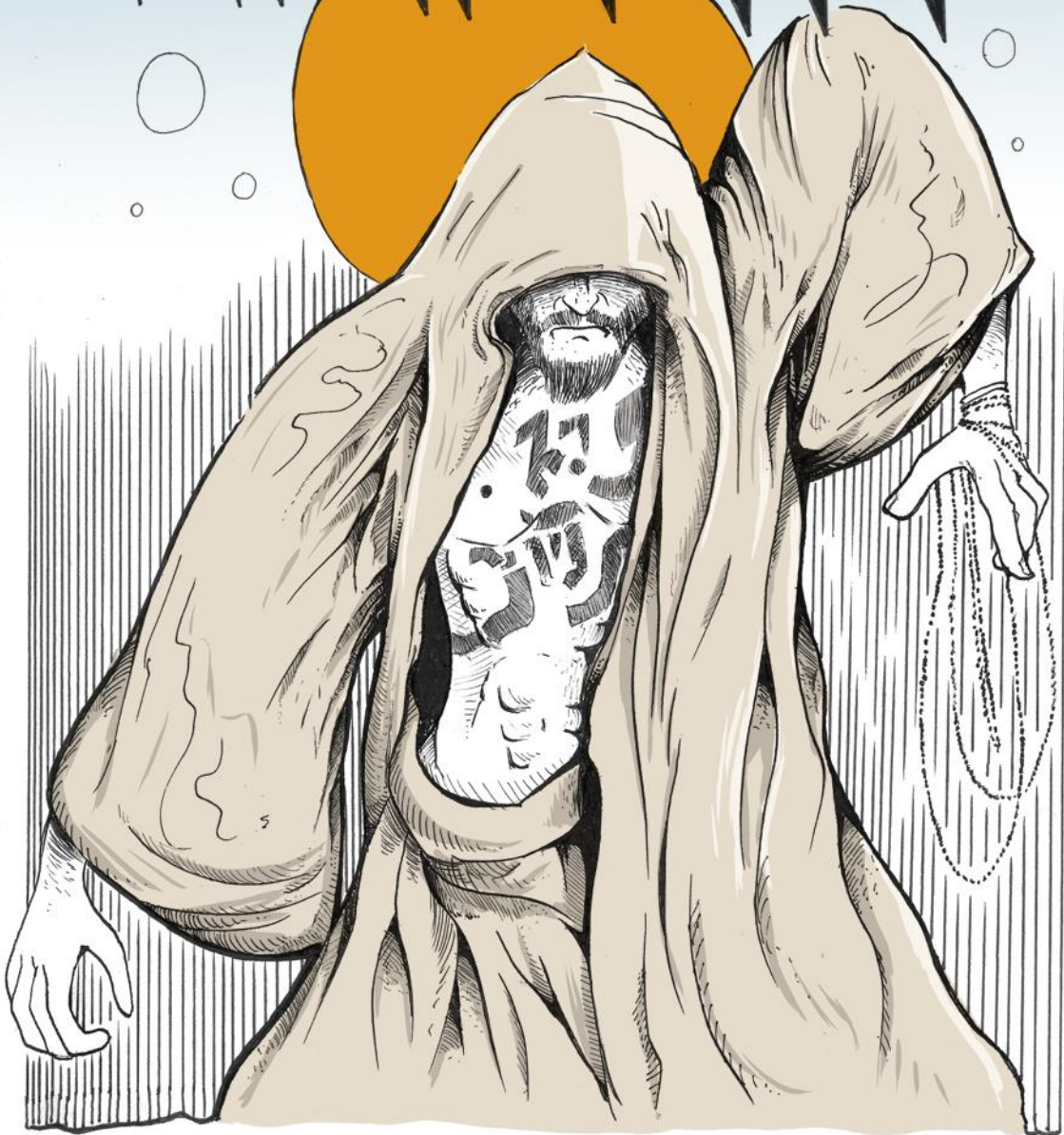

Ο ΜΕΓΑΣ ΠΑΡΗΓΟΡΗΤΗΣ

Ο Μέγας Παρηγορητής **νουβελέτα**

του Δημήτρη Λιμνιώτη

(εξώφυλλο του Δημήτρη Λιμνιώτη)

1.

Πίσω από τους ορθογώνιους όγκους της απέραντης πόλης μόλις είχε αρχίσει να χαράζει. Οι ακμές των πολυώροφων κτηρίων στραφτάλιζαν στο πρώτο φως του ήλιου. Στην αρχή αποκαλύφθηκαν οι τσιμεντένιες ταράτσες. Δώματα με πλεγμένες κεραίες και δορυφορικά πιάτα που έμοιαζαν, άλλα μετέωρα πάνω από μια συμπαγή σκοτεινιά κι άλλα καρφωμένα βαθιά σ' έναν ορίζοντα σταυρωμένο που αιμορραγούσε. Έπειτα το φως άγγιξε τα κάγκελα των ρετιρέ, τις μεγάλες τζαμαρίες κι όσο κατηφόριζε βαθμιαία τα μπαλκόνια, τόσο πλησίαζε το δικό του διαμέρισμα.

Ο Μιχάλης κοιμόταν βαθιά στον όγδοο όροφο και θα παρέμενε στην μακάρια τούτη κατάσταση, μέχρι να τον αφυπνίσει τελικά η αποπνικτική ζέστη του δωματίου. Θα ξυπνούσε τότε σ' ένα νέο κόσμο κι αυτό θα τον συγκινούσε τόσο, που θα έφθανε στα όρια της τρέλας. Θα έφθανε στα όρια της ακραίας απόγνωσης, να παρακαλάει τον θάνατο κι εκείνος να γελάει χαιρέκακα, δείχνοντάς Του το δάχτυλο απ' το απέναντι πεζοδρόμιο.

Βέβαια, τίποτα απ' όλα αυτά δεν είχε συμβεί ακόμα και μόνο το ράθυμο φως, που ξάπλωνε αργα πάνω στην πόλη, δήλωνε κάποια κίνηση στον έρημο πλέον κόσμο. Ο μόνος ήχος που θα μπορούσε ν' ακουστεί -εάν υπήρχε τρόπος- ήταν το κροτάλισμα των μορίων που χτυπούσαν αριστερά και δεξιά όσο θερμαινόταν απ' τις αχτίδες, που τα χαϊδεύαν επίμονα και σχεδόν ερωτικά, με τον άρρωστο τρόπο που χαϊδεύει κάποιος δεσμοφύλακας τον φυλακισμένο. Αυτή ακριβώς η θερμότητα, στα σωματίδια της ατμόσφαιρας, ήταν και ο λόγος που άνοιξε τα βλέφαρά του, αργότερα το πρωί, αν και ο χρόνος δεν έπαιζε πλέον κανέναν ρόλο. Παρόλ' αυτά και για την ακρίβεια της περιγραφής, γύρισε νωχελικά το κορμί του, τίναξε το λεπτό σεντόνι απ' το σώμα του και σκούπισε με το πίσω μέρος της παλάμης, μερικά σάλια που είχαν τρέξει απ' το στόμα του νωρίτερα. Τότε μόνο άνοιξε τα μάτια για μια στιγμή κι αμέσως τα έκλεισε, τυφλωμένος απ' το έντονο φως που χτυπιόταν στη τζαμαρία της κρεβατοκάμαρας.

«Ωχ, ρε πούστη μου, κυριακάτικα», βλαστήμησε τον ήλιο. «Τι κωλοζέστη είναι αυτή;»

Εκείνος ο Μάιος είχε φέρει, νωρίς για την εποχή, έναν μίνι καύσωνα που τον βασάνιζε εδώ και μέρες. Δεν άντεχε τη ζέστη. Τέντωσε νωχελικά τα μουδιασμένα του πόδια κι έσφιξε με δύναμη την κοιλιά του. Έπειτα, εν συντομία, κάθισε στο κρεβάτι και κοίταξε επίμονα και βαριεστημένα το λιλιπούτειο ουράνιο τόξο, που σχημάτιζε η διάθλαση του φωτός απ' το γυαλί, πάνω στα σκουρόχρωμα σανίδια. Το ξύλινο πάτωμα της κρεβατοκάμαρας παρέμενε το ίδιο πάτωμα. Μερικώς συμμαζεμένο και μερικώς ακατάστατο. Δύο ζευγάρια παρατημένες παντόφλες, το στραβό πατάκι μπροστά στη μπαλκονόπορτα, μια κίτρινη μπάλα, μερικές πάνινες κούκλες με τρομακτικά πρόσωπα κι ένα λευκό νυχτικό παρέα με το κουβάρι της πιτζάμας του.

Αυτό, που απ' τα πρώτα δευτερόλεπτα του φάνηκε διαφορετικό, ήταν μια αίσθηση μοναξιάς. Αυτό που νιώθει κάποιος, όταν οι ενέργειες των ανθρώπων γύρω του έχουν σβήσει. Όταν αυτό που γέμιζε το σπιτικό του... λείπει. Ντύθηκε βιαστικά μ' ένα φθαρμένο τζιν παντελόνι και το αγαπημένο του μαύρο t-shirt με τη μεγάλη στάμπα μπροστά από τους Metallica, *Unforgiven*.

Βγήκε απ' το δωμάτιο κι έψαξε με το βλέμμα εκείνους, που μέχρι λίγες ώρες νωρίτερα έμεναν μαζί του. Κοντοστάθηκε. Αφουγκράστηκε. Μπήκε στο άδειο παιδικό, στο μεγάλο σαλόνι, στην τουαλέτα. Γύριζε ολομόναχος στ' αδειανό διαμέρισμα μέχρι που βεβαιώθηκε για την απουσία τους.

«Πού να πήγαν πρωινιάτικα και... πού είναι τα ψάρια μου;» αναρωτήθηκε κοιτάζοντας τ' άδειο ενυδρείο και τ' άπλυτα πιάτα στο νεροχύτη.

Ανοιγόκλεισε το επίμονα σβηστό φωτιστικό, αφουγκράστηκε το επίμονα νεκρό τηλέφωνο. Φώναξε τρία γυναικεία ονόματα. Τίποτα. Μια ανατριχίλα διαπέρασε τη ράχη του, μα δεν έδωσε ιδιαίτερη σημασία. Συνήθιζε να το παθαίνει ακόμα και με τις παλιές κωμωδίες στην τηλεόραση, η οποία ήταν επίσης εκτός λειτουργίας. Επάνω στο μικρό τραπεζάκι του σαλονιού βρισκόταν παρατημένο το κινητό του. Πάτησε επίμονα διάφορα κουμπάκια στο πλάι, μα το μόνο που φαινόταν στη σκοτεινή οθόνη ήταν η αντανάκλαση του εαυτού του, να κοιτάζει εκνευρισμένος. Το πέταξε ξανά στο τραπεζάκι.

«Μα τι στο διάολο γαμώτο μου! Τι έπαθαν όλα σήμερα;»

Από διαίσθηση, ίσως και περιέργεια, βγήκε στο μπαλκόνι κι ατένισε την πόλη
 ίσαμε εκεί που φθάνει το μάτι. Ναι, ήταν η ίδια πόλη, και ναι, ήταν σίγουρα διαφορετική·
 η ησυχία στους δρόμους, η έλλειψη πεζών κι αυτοκινήτων.

Κοίταξε τ' άδεια μπαλκόνια και πιο μέσα, στα βουβά διαμερίσματα με τις ανοιχτές
 μπαλκονόπορτες. Μόνον ο ήχος της ανάσας που φούσκωνε στα πνευμόνια του
 ακουγόταν κι ο βαρύς χτύπος της καρδιάς του που χτυπούσε ρυθμικά στο εσωτερικό των
 αφτιών όλο και πιο γρήγορα. Δεν άργησε να νιώσει αδιαθεσία. Για πρώτη φορά στη ζωή
 του βίωνε την απόλυτη ησυχία και η αίσθηση ήταν αφόρητα περίεργη. Γ' αφτιά του
 βούλωσαν σα να βρίσκεται μέσα σε θάλαμο αποσυμπίεσης κάπου στη μέση του
 ωκεανού.

Ζαλίστηκε ελαφριά και γονάτισε ασθμαίνοντας, ακριβώς δίπλα στις ζαρντινιέρες
 με τα πολύχρωμα λουλούδια που η γυναίκα του, μαζί με τα δύο κορίτσια τους, είχαν
 φυτέψει την άνοιξη. Βασιλικός, λεβάντα, πλουμέριες κι ένα μεγάλο γιασεμί
 σκαρφαλωμένο στην επιτοίχια πέργκολα, στον πλαϊνό τοίχο του μπαλκονιού.

Τα λουλούδια! Γιατί δε μυρίζουν τα λουλούδια;

Τα χέρια του να σφίγγουν τα σιδερένια κάγκελα και μια γκριμάτσα απελπισίας, μπροστά
 σ' αυτό που μόλις ξεκινούσε κι έμελλε να είναι ένας εφιάλτης βγαλμένος από τα σαγόνια
 της Κόλασης.

~~

Σωριασμένος στην βαριά πολυθρόνα του σαλονιού πάλευε να βάλει τις σκέψεις του
 σε κάποια τάξη, αν κι αυτό έμοιαζε αδύνατο μπροστά στην κατάσταση που αντιμετώπιζε.
 Έπαιζε στο μυαλό του ξανά και ξανά τον ίδιο βρόγχο εικόνων, σαν ξεκούρδιστο
 γραμμόφωνο.

Σάββατο βράδυ παρέα με τη Σύλβια και τα κορίτσια.

Επιτραπέζια παιχνίδια μαζί με πίτσα και πατατάκια.

Ταινία στην τηλεόραση.

Τα κορίτσια κοιμούνται στον καναπέ.

Εκείνος και η Σύλβια παίρνουν από ένα αγκαλιά και τα βάζουν στα κρεβατάκια τους.

*Πίνουν κρασί, συζητούν μια συζήτηση που γρήγορα φτάνει σε πρόστυχα
 υπονοούμενα.*

Πάνε στην κρεβατοκάμαρα.

Πέφτουν γυμνοί στο κρεβάτι.

Τα κατάμαυρα μάτια της μέσα στα δικά του μάτια – Τα μαλλιά της να του χαϊδεύουν το πρόσωπο – Το στήθος της ασφυκτικά κλεισμένο στις παλάμες του – Το δέρμα της λευκό, διάφανο να γλύφει τον ιδρώτα απ' το δικό του δέρμα – Η θερμότητα του κορμιού της παράφορη – Η μυρωδιά της υγρασίας της γλυκιά και μεταλλική σαν ώριμο φρούτο.

Έπειτα... κενό.

«Μπορεί να ήπια πολύ. Σίγουρα είναι απ' το κρασί και τα κορίτσια έχουν βγει βόλτα. Με τέτοια ζέστη άλλωστε...» προσπάθησε να δικαιολογήσει την κατάσταση, σα να δίνει συμβουλές σε κάποιον αόρατο φίλο. «Μην παραλογίζεσαι. Θα φταίει το γαμημένο blackout. Σε λίγο όλα θα επανέλθουν στο κανονικό τους κι εσύ...τζάμπα ανησυχείς. Σύνελθε!»

Το συνήθιζε να μιλάει μόνος. Η δουλειά του προγραμματιστή είναι τόσο μοναχική, που χρειαζόταν συχνά την επίφαση μίας παρέας, ακόμα κι αν αυτή ήταν συνήθως ο ίδιος. Μετά από δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια στο επάγγελμα ο μονόλογος αυτός έμοιαζε, πολλές φορές με εποικοδομητικό διάλογο. Σηκώθηκε απότομα από την πολυθρόνα, πήρε τα μαύρα γυαλιά του από το τραπεζάκι του σαλονιού, έβαλε σταυρωτά τη μικρή, δερμάτινη τσάντα του με τ' απαραίτητα.

«Όταν ο Μωάμεθ δεν πάει στο βουνό...», έκανε μια μικρή παύση και συνέχισε αποφασιστικά τη στιγμή που έβγαινε από την πόρτα του διαμερίσματος του ογδόου ορόφου, «...το βουνό πάει να πάρει λίγο καθαρό αέρα!»

~~

Στην άλλη άκρη της αχανούς πόλης, αρκετά μακριά απ' τον Μιχάλη, ένα περίεργο βουητό απ' τα έγκατα της Γης, έκανε τα θεμέλια των κτιρίων να δονούνται επικίνδυνα. Στην αρχή έμοιαζε μ' ανεπαίσθητο τριγμό που έκανε τα διάφορα μικροαντικείμενα στα ράφια των σπιτιών και τις βιτρίνες των καταστημάτων να τρέμουν, να χοροπηδούν και στο τέλος να θρυμματίζονται. Όσο το βουητό δυνάμωνε παρέσυρε τα βαρύτερα έπιπλα που χορεύαν στο πάτωμα. Η ζεστή άσφαλτος ράγισε σαν λεπτό κομμάτι πάγου, γεμίζοντας βαθιές ρυτίδες και οι τζαμαρίες έσπασαν μ' έναν εκκωφαντικό κρότο. Γυαλιά, σίδερα και γλάστρες έσκασαν στις κομματιασμένες πλάκες των πεζοδρομίων και δέντρα έπεσαν ξεβράζοντας τις ρίζες τους, όσο ο επίμονος ήχος δυνάμωνε σταδιακά.

Ο κόσμος μούγκριζε, βογκούσε σαν οργισμένο τέρας που παλεύει να ξεφύγει από την άβυσσο και να βγει στο φως. Το έδαφος έμοιαζε ν' ανασαίνει. Φούσκωσε σαν τεράστιο μπαλόνι γενεθλίων κι ένας λόφος αρκετών μέτρων, γεμάτος συντρίμια, ξεπρόβαλε εκεί που κάποτε επικρατούσαν σημαντικές κι ασήμαντες ανθρώπινες ζωές. Εξαφνα...έτσι όπως γεννήθηκε το φοβερό εκείνο μακελειό, χάθηκε παρέα με λίγα τετράγωνα εργατικών κατοικιών στα περίχωρα, που εξαφανίστηκαν, σα να τα ρούφηξε μια πελώρια ηλεκτρική σκούπα, σα να μην υπήρξαν ποτέ. Θα έλεγε κανείς, πως το σκοτάδι άνοιξε το στόμα του κι έριξε μια γερή δαγκωματιά στην σάρκα της Γης.

Το σημείο της πόλης εκείνο είχε πλέον καταληφθεί απ' το κενό. Το ίδιο ακριβώς κενό που μεσολαβούσε ανάμεσα στην πόλη και τον ήλιο, μια απέραντη απουσία. Κάθε κατασκευή, το έδαφος, το υπέδαφος κι ότι βρίσκεται παρακάτω είχε αντικατασταθεί απ' το παγωμένο, άδειο Τίποτα. Θα μπορούσε κάποιος απλά να πηδήξει απ' την άκρη του απύθμενου γκρεμού και να πέφτει για πάντα, χαμένος στο παγωμένο διάστημα. Ο κόσμος χανόταν κι ο μόνος τρόπος να περιγράψει κάποιος τον χαμό αυτόν, θα ήταν λόγια ακατάληπτα, πλημμυρισμένα με τρόμο, τα λόγια ενός παράφρονα.

2.

Είχε ήδη κατεβεί με τα πόδια οκτώ ορόφους και βρισκόταν μπροστά στη μεγάλη έξοδο του κτηρίου. Χτύπησε τις πόρτες των διπλανών διαμερισμάτων, χωρίς να πάρει απάντηση. Κατεβαίνοντας έκανε μια μικρή στάση σε κάθε όροφο, στήνοντας αφτί, μήπως κι ακούσει κάποιον ήχο, μα τίποτα. Δεν είχε κανένα λόγο να περιμένει και βγήκε γρήγορα έξω.

Ο ήλιος ήταν ψηλά και η ζέστη αφόρητη. Η πυλωτή, γεμάτη παρκαρισμένα αυτοκίνητα, στην άκρη δεξιά είδε και το δικό του, ένα αρχαίο *Subaru Sport Wagon*. Δεν το πλησίασε. Είχε αποφασίσει να περπατήσει εκείνο το περίεργο πρωινό.

Πήρε το πιο γνώριμο δρομολόγιο, που κατέληγε στο γωνιακό εικοσιτετράωρο φιλικατζίδικο. Άνοιξε τη σιδερένια αυλόπορτα της πολυκατοικίας, έστριψε αριστερά κι αμέσως δεξιά, κατηφορίζοντας έναν, συνήθως πολυσύχναστο, δρόμο. Δεν υπήρχε ψυχή! Η καρδιά του σφίχτηκε, μα βρήκε το κουράγιο να συνεχίσει.

Παντού το ίδιο σκηνικό. Οι πυλωτές γεμάτες παρκαρισμένα οχήματα. Αδειανά μπαλκόνια, τα δέντρα σα μαρμάρινα μέσα στην ακινησία της νημεμιάς. Οι πράσινοι κάδοι, στην άκρη του δρόμου, ορθάνοιχτοι, γεμάτοι σκουπίδια, τρόφιμα και ρούχα παραδομένα στην αργή σήψη, χωρίς όμως η βρώμα της να φθάνει στα ρουθούνια του. Θυμήθηκε για μια στιγμή τα λουλούδια του μπαλκονιού κι ένοιωσε τα πόδια του να μουδιάζουν από φόβο. Πήρε μια βαθιά ανάσα και συνέχισε το περπάτημα.

Η γειτονιά του, ο τόπος που έζησε τα τελευταία χρόνια, αυτός και η οικογένειά του, μέσα σ' ένα βράδυ είχαν μεταμορφωθεί σε μνημείο. Ακριβώς σα γιγάντιο γλυπτό σμιλεμένο σε πέτρα. Ένα ακίνητο αντίγραφο μίας άλλοτε, γεμάτης ζωή πολιτείας. Ένας μεγάλος λεκές στη μέση της ασφάλτου του κίνησε την περιέργειά. Από συνήθεια κοίταξε αριστερά και δεξιά τον δρόμο και κούνησε πέρα δώθε το κεφάλι του με μια γκριμάτσα απογοήτευσης.

«Να λοιπόν που δεν έχουν εξαφανιστεί τα πάντα!» είπε μπροστά στον κοκκινόμαυρο λεκέ μιας νεκρής γάτας, που είχε γίνει ένα με την πίσσα. Κάποτε θα προσπερνούσε αποστρέφοντας το βλέμμα από το σιχαμερό θέαμα. Τώρα, στεκόταν εκεί, στη μέση του δρόμου και παρατηρούσε το διαλυμένο πτώμα σαν εγκληματολόγος.

Το μαύρο γατί είχε τσαλαπατηθεί, πάνω από μια φορές, από διερχόμενα οχήματα. Μόνο κάτι τέτοιο θα μπορούσε να κάνει τόσο μεγάλη ζημιά. Το κρανίο είχε εκραγεί και

μέρος του εγκεφάλου, μαζί μ' ένα λιωμένο μάτι, βρισκόταν εκτοξευμένα μακρύτερα. Τα έωνε με το υπόλοιπο κουφάρι ένα τεντωμένο οπτικό νεύρο, λεπτό σαν τρίχα από δοξάρι. Η γούνα του άμοιρου ζώου είχε γίνει ένα με βγαλμένα εντόσθια και ακαθαρσίες, που γυάλιζαν σαν εμετική γλίτσα. Η απουσία βρόμας κι εντόμων δεν του προκάλεσε καμία έκπληξη.

Έφτυσε το πτώμα. *Γρουσουζιά*, σκέφτηκε και συνέχισε να κατηφορίζει, μέχρι που φάνηκε μπροστά το γνωστό ψιλικατζίδικο.

Η πόρτα του μικρού μαγαζιού ήταν ορθάνοιχτη και μόνο το πρωινό φως, που χτυπούσε την τζαμαρία, έκοβε βόλτες στον εσωτερικό χώρο, παρέα με τη σκόνη που ξάπλωνε αργά πάνω στα ράφια και τα βουβά ψυγεία.

«Είναι κανείς εδώ;»

Ο Αζίζ, ο Αιγύπτιος ιδιοκτήτης απουσίαζε, το ίδιο και ο γιος του ο Μάρκος. Τα υπόλοιπα βρισκόταν όλα εκεί. Τοποθετημένα καλούδια, στοιχισμένα το ένα δίπλα στ' άλλο ή σε μικρές στοίβες. Τίποτα πεταμένο, παρατημένο ή λεηλατημένο. Ο χώρος του μαγαζιού ήταν το ίδιο ακίνητος και βουβός, όπως ο υπόλοιπος κόσμος.

Ξαφνικά θυμήθηκε πόσο πολύ διψούσε. Είχε στραγγίξει απ' το στόμα του κάθε ίχνος υγρασίας. Άνοιξε το μεγάλο ψυγείο με τα πολύχρωμα κουτάκια των αναψυκτικών. Διάλεξε μια ζεστή Coca Cola και κατέβασε τη μισή μονορούφι.

«Αηδία!» είπε και σκούπισε το στόμα με το πίσω μέρος του χεριού του. Το αναψυκτικό είχε ξεθυμάνει τελείως, ήταν ζεστό σαν κάτουρο και είχε μια περίεργη γλυκόξινη γεύση, σαν κάτουρο, που του γύρισε τα σωθικά. Πέταξε το αλουμινένιο κουτί κάτω και πήρε ένα πλαστικό μπουκαλάκι νερό να ξεπλύνει το στόμα του. Ήταν το ίδιο ζεστό, μα το ήπιε ευχάριστα, αν και διέκρινε μια ελαφριά γεύση μούχλας.

Έπειτα, στάθηκε μπροστά στο ταμείο και πήρε στα χέρια του το μικρό ασύρματο τηλέφωνο που βρήκε παρατημένο δίπλα στην ταμειακή. Νεκρό... Άνοιξε το μικρό τσαντάκι που κουβαλούσε. Έβγαλε από μέσα ένα χαρτονόμισμα και το ακούμπησε στον πάγκο. Τέντωσε τον κορμό και το χέρι του πίσω απ' το ταμείο, στο άβατο του αφεντικού και ψάρεψε ένα πακέτο τσιγάρα, *Camel άφιλτρο*. Το είχε κόψει εδώ και χρόνια, όμως ένιωθε πως το είχε περισσότερο ανάγκη από ποτέ. *Αν μ' έβλεπε η Σύλβια, θ' άκουγα την κατσάδα της ζωής μου.*

Η πρώτη τζούρα μετά από τόσο καιρό γέμισε τα πνευμόνια του ζεστό καπνό. Η δεύτερη του έφερε μια γλυκιά ζάλη και χρειάστηκε να κρατηθεί απ' το σταντ με τα περιοδικά και τις εφημερίδες. Το βλέμμα του θολό έπεσε πάνω στην ημερομηνία των πρωτοσέλιδων.

7 Μαΐου... Χθες!

Τράβηξε μια ακόμη γερή ρουφηξιά που του γύρισε το στομάχι. Διπλώθηκε στα δύο. Τα σπλάχνα του συσπάστηκαν δύο-τρεις φορές και τα μάτια του δάκρυσαν. Ενοιωσε ένα όξινο μείγμα, παχύρρευστων υγρών, να σκαρφαλώνει τον οισοφάγο του και ξέρασε τελικά πάνω στις παλιές εφημερίδες και τα μαύρα, αθλητικά του παπούτσια. Το πρόσωπό του γέμισε μύξες, ακαθαρσίες και δάκρυα που μπλέχτηκαν μαζί σ' έναν μικροσκοπικό βάλτο απελπισίας.

Δεν είμαι στα καλά μου. Σίγουρα έχω τρελαθεί, είπε στο σταντ με τις εφημερίδες – Το σταντ παρέμεινε βουβό. Αυτός ο εφιάλτης πρέπει κάποια στιγμή να τελειώνει, συνέχισε, νιώθοντας σιγά-σιγά το μυαλό του να μουδιάζει και τη λογική να τον εγκαταλείπει.

~~

«Έχεις βρει τον μπελά σου κακομοίρη μου», του έλεγε η Σύλβια. Έβλεπε το πρόσωπό της να του χαμογελάει.

«Α, ναι; Πώς κι έτσι;» τη ρώτησε εκείνος με προσποιητή περιέργεια. Ο διάλογος αυτός ήταν ένα παιχνίδι που έπαιζαν συχνά οι δυο τους.

«Θα είσαι για πάντα μαζί μου κι ακόμα δεν το έχεις πάρει χαμπάρι. Αυτό ήταν μωρό μου, κόλλησες!» συνέχιζε εκείνη κι έβγαζε έξω τη γλώσσα της κοροϊδευτικά.

«Και το λες αυτό μπελά;»

«Δεν είναι;»

«Θέλεις να σου δείξω τι είναι μπελάς μικρή μου;» της έλεγε κι έβλεπε τις μακριές βλεφαρίδες της όμορφης γυναίκας και τα μάτια να χαμηλώνουν ναζιάρικα.

«Μπελάς είναι αυτό...», η παλάμη του αγκάλιαζε το λευκό της μάγουλο και συνέχιζε να χαϊδεύει παρακάτω, τον μακρύ λαιμό της «...κι αυτό...» χαμήλωνε στο πλάι του στήθους της, πάνω απ' το πράσινο φόρεμα με τα τιραντάκια «...κι αυτό...» οι λέξεις του έβγαιναν βραχνές και το δικό της βλέμμα ακολουθούσε τη διαδρομή του χεριού του

«...κι αυτό...» ψηλάφιζε τις γραμμές των πλευρών της μέχρι το στομάχι και χαμήλωνε να βρει τον αφαλό της. Ακουγε την ανάσα της να βαραίνει, παρακολουθούσε τα μάτια της να σφαλίζουν περισσότερο και τα χείλη της να μένουν μισάνοιχτα, καθώς το χέρι του κρυβόταν αργά ανάμεσα στα πόδια της. Τότε το κεφάλι της έπεφτε πίσω και κοφτοί αναστεναγμοί γέμιζαν το δωμάτιο.

~~

Με μάτια βουρκωμένα και δίχως να βλέπει μπροστά του, έστεκε στην άκρη του πεζοδρομίου σκυφτός, με τους ώμους ριγμένους, ανήμπορος πλέον να κάνει οτιδήποτε. Ξέσπασε σε αναφιλητά κι εκλαψε με λυγμούς που συντάρασσαν το κορμί του για ώρα. Όσο ακριβώς χρειάστηκε το υπόκωφο βουητό, χιλιόμετρα μακριά, να συντελέσει μια ακόμα ολοκληρωτική καταστροφή κι ένα κομμάτι γης να εξαφανιστεί με τον ίδιο τρόπο, που χάθηκε για τον Μιχάλη κάθε ελπίδα.

Τα πόδια του τον έσυραν μέχρι τη μέση του δρόμου, στο μεγάλο σταυροδρόμι μπροστά απ' το εικοσιτετράωρο ψιλικατζίδικο κι εκεί κοίταξε τον φλεγόμενο ουρανό, σήκωσε τα χέρια του ψηλά και ούρλιαξε μ' όλη του τη δύναμη ένα παραμορφωμένο «ΓΙΑΤΙ;», δίχως ο ίδιος να γνωρίζει τον λόγο ή τη σημασία της απορίας του.

~~

Κάπου στο βάθος της έκτασης που ήταν κατάσπαρτη από έρημα κτήρια, πάρκα και γήπεδα, άδειες παιδικές χαρές, βιβλιοθήκες με παρατημένα βιβλία στους πάγκους και μικρά καφέ με μισογεμάτα ποτήρια στα τραπέζια, ένας στρατός από σκιές περιεργαζόταν και άρπαζε ξεχασμένα αντικείμενα. Θα πρέπει να ήταν εκατοντάδες, ίσως χιλιάδες από δαύτες και είχαν πέσει στην πόλη, όπως ένα σύννεφο αφρικανικών ακρίδων ορμά πεινασμένο σε πράσινο λιβάδι. Είχαν κατακλύσει διαμερίσματα και μονοκατοικίες, αυτοκίνητα και καταστήματα. Ανοιγαν τα συρτάρια και τις ντουλάπες. Χωνόταν κάτω από παιδικά κρεβατάκια και μέσα σε πατάρια. Ψαχούλευαν με αποστεωμένα δάχτυλα μπαούλα και κούτες κι έκρυβαν, ότι χωρούσε μέσα στο σκοτεινό τους κόρφο. Κάποιες μάλωναν σιωπηλά μεταξύ τους, διεκδικώντας αυτό που ήθελαν: ένα μικρό μουσικό κουτί, δύο χρυσές βέρες, μια ξύλινη εικόνα ή ένα τσίγκινο κουτάκι γεμάτο παλιές

φωτογραφίες. Αλλές έμεναν ακίνητες μπροστά από τοίχους ή γαντζωμένες στα ταβάνια. Πλάσματα φρικτά που σκύλευαν με μανία το νεκρό τοπίο.

Οι σκιές αιωρούνταν λίγα εκατοστά πάνω απ' το έδαφος και κινούνταν μέσα στην απόλυτη σιωπή σα να έπλεαν σε μια τεράστια πισίνα. Ήταν πάνω από δύο μέτρα ψηλές, τεράστιες, με καμπούρες στις ράχες τους, που τις έκαναν να δείχνουν πάντα σκυφτές, βλοσυρές. Οι φθαρμένοι, μαύροι μανδύες τους ανέμιζαν αργά και οι μεγάλες κουκούλες σκέπαζαν δύο μάτια που λαμπύριζαν κι ένα πρόσωπο παραμορφωμένο, σκοτεινό, γεμάτο ρυτίδες, εξογκώματα και βαθιές ουλές. Μακριά, λεπτά πλοκάμια κρεμόταν σαν φύκια στη θέση που έπρεπε να βρίσκονται η μύτη και το στόμα. Από κάτω τους, μέσα από τους μανδύες, έσταζαν μαύρα υγρά που καλύπταν όλες τις επιφάνειες με μια κολλώδη, αχνιστή ουσία σαν αργό πετρέλαιο.

Το απόκοσμο κοπάδι συνέχιζε το ρυπαρό του έργο, όταν το ουρλιαχτό του απελπισμένου άντρα έφθασε από μακριά σαν ανατριχιαστικός ψίθυρος. Τότε, όλες οι σκιές ταυτόχρονα έμειναν ακίνητες, γύρισαν το κεφάλι τους προς την κατεύθυνση του ήχου και πριν αυτός ξεψυχήσει, ένα σκοτεινό ποτάμι από χαμένες ψυχές ξεκινούσε να τον συναντήσει.

3.

Ο Μιχάλης είχε καταρρεύσει. Οι συγκεχυμένες πληροφορίες που δεχόταν, από την ώρα που άνοιξε τα μάτια του και μετά, το μόνο που είχαν καταφέρει ήταν να τον μπερδέψουν, να τον αποπροσανατολίσουν τελείως. Όχι πως η νέα πραγματικότητα θα μπορούσε να εξηγηθεί από κάποιον, ούτε πως δεν ήταν ένα σπασμένο παράθυρο στα πιο εφιαλτικά όνειρα.

Καταμεσής στο σταυροδρόμι, περίμενε στωικά τη μοίρα, αν κι ακόμα δε γνώριζε τίποτα για το μαύρο κύμα που ερχόταν καταπάνω του και θα τον κατάπινε. Δίχως άλλη δύναμη, άδειος από θέληση έστεκε στη μέση του δρόμου ανίκανος ν' αντιδράσει απέναντι σ' οτιδήποτε. Κι όσο εκείνος, ο άμοιρος, είχε παγώσει ανήμπορος και μουνδιασμένος, τόσο το σμάρι των σκιών πλησίαζε απειλητικό κι ο πόθος να τον συναντήσει έκανε τα μόρια του τσιμέντου να ταλαντώνονται συντονισμένα μ' έναν ανυπόφορο βόμβο που δυνάμωνε, καθώς πλησίαζαν το στόχο τους. Αυτός ο βόμβος έφθασε στ' αφτιά του και ήταν ο πρώτος ήχος που άκουγε τη μέρα εκείνη. Γι' αυτό το λόγο η αντίδρασή του ήταν ακαριαία και γύρισε απότομα το κεφάλι ψάχνοντας την πηγή της υψηλής συχνότητας.

Στην αρχή έσμιξε τα φρύδια στην προσπάθεια ν' ακούσει καλύτερα. Δυσφόρησε. Ο ήχος δυνάμωνε γρήγορα και πλέον χτυπούσε, σαν έντονος ηλεκτρονικός θόρυβος, μέσα στα τύμπανά του. Έκανε μια γκριμάτσα πόνου, ενώ η ένταση του επίμονου σφυρίγματος αύξανε διαρκώς. Γούρλωσε τα μάτια, βλέποντας τα πάντα γύρω να τρέμουν. Κομμένα φύλλα έπεφταν από τα δέντρα, τα χαλίκια στις άκρες των πεζοδρομίων χόρευαν, τα πόδια του μετακινήθηκαν μόνα τους, σα να γλιστρούσαν πάνω στην άσφαλτο. Εκλεισε δυνατά τ' αφτιά με τις παλάμες κι έσφιξε τα δόντια του.

~~

«ΠΡ...ΝΑ...ΜΕ...ΣΩΣ!» άκουσε κάτι που έμοιαζε με φωνή μέσα από τούνελ.

«ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ...ΜΕ...ΣΩΣ!» ακούστηκε καθαρότερα. Κατατρόμαξε!

«ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΦΥ...ΜΕ...ΣΩΣ!» ήταν δίπλα του πλέον, κάποιος ήταν δίπλα του.

Τότε, έντελώς απρόσμενα, ένα χέρι τον γράπωσε δυνατά απ' τον ώμο. Τα πόδια του λύγισαν κι έστριψε ξαφνιασμένος το κεφάλι του αριστερά.

«ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΦΥΓΟΥΜΕ ΑΜΕΣΩΣ!» του φώναζε ο άντρας τραβώντας τον βίαια απ' το ύφασμα της μπλούζας, ενώ ταυτόχρονα η φωνή του τον χτύπησε σα γροθιά.

«ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΦΥΓΟΥΜΕ ΑΜΕΣΩΣ!» επανέλαβε ο άντρας αγριεμένος πλέον και χωρίς να περιμένει τον σέρνει, σχεδόν, μαζί του. Τα πόδια του ακολούθησαν τον άντρα με τη δική τους θέληση, αφού δεν όριζε πια το κορμί του.

~~

Στρίβουν ένα στενό, ένα δεύτερο, μπαίνουν σε μια πυλωτή, σε μια πόρτα, κατηφορίζουν αρκετά σκαλοπάτια, μπουκάρουν σε μια ακόμα σιδερένια πόρτα και βρίσκονται στο δωμάτιο του καυστήρα, μερικά μέτρα κάτω από το έδαφος. Ο άντρας τον σπρώχνει και γρήγορα κλείνει την πόρτα πίσω τους. Δεν σταματά όμως εκεί. Αρπάζει τον Μιχάλη και χώνονται παρέα πίσω απ' τον μαντεμένιο καυστήρα. Τον τραβάει κάτω και κάθονται ο ένας δίπλα στον άλλον. Δυσκολεύεται ν' ανασάνει. Είναι τόσο λαχανιασμένος και τρομοκρατημένος που κάθε εισπνοή είναι κοφτή και ίσαμε φτάνει στα πνευμόνια του. Τα νιώθει να γδέρνονται λες κι αναπνέει άμμο. Πέφτει στα πλάγια και ακουμπάει το κεφάλι του στο λερωμένο δάπεδο, ενώ σφραγίζει τ' αφτιά μ' όλη του τη δύναμη. Ακόμα κι έτσι όμως, κρυμμένος σ' ένα υπόγειο και κουφός σχεδόν, ακούει τον εκκωφαντικό ήχο και νιώθει το έδαφος να σαλεύει. Κοιτάζει σε αργή κίνηση τη σκόνη του δαπέδου να σηκώνεται στον αέρα, ακουμπάει το πρόσωπό του. Είναι δροσερό το δάπεδο, σχεδόν κρύο σα μαρμάρινο, σαν τάφος. Ίσως αυτό είναι τελικά, ο τάφος του.

Αυτό ήταν. Δεν υπάρχει τρόπος να την γλιτώσω. Θα πεθάνω εδώ. Ω Θεέ μου βοήθησέ με! Κάνε κάτι να τελειώσει αυτός ο εφιάλης.

Αντικείμενα σπάνε. Κρύσταλλα θρυμματίζονται. Αναποδογυρίζουν αυτοκίνητα και θραύσματα εκτοξεύονται σε διάφορες κατευθύνσεις σφυρίζοντας απειλητικά. Γυρίζει στον άντρα και φωνάζει για ν' ακουστεί, δεν προλαβαίνει να τελειώσει κι ο άντρας του σφραγίζει με δύναμη το στόμα. Του κάνει νόημα να σκάσει! Το φως εναλλάσσεται με το σκοτάδι καθώς, έξω απ' το μικρό παράθυρο στην κορυφή του υπογείου, σκιές τρέχουν προς άτακτες κατευθύνσεις. Και τότε το τζάμι του παραθύρου σπάει με δύναμη και οι

δύο άντρες μηχανικά κουρνιαάζουν χαμηλά κάτω, μέσα στο σκοτάδι της σκιάς του καυστήρα.

Ένας άγγελος του σκότους, απ' τον στρατό που ξεσκίζει τον κόσμο έξω, χώνει το κεφάλι του ανάμεσα στα κάγκελα και το γυαλιστερό του μάτι περιφέρεται στον χώρο. Είναι ένα τεράστιο, μαύρο μάτι, μάτι αγριεμένου όρνιου, που εξετάζει κάθε γωνιά του χώρου, σαν σαρκοφάγο που μυρίστηκε το θήραμά του. Γαμψά νύχια κρατούν τα κάγκελα και μαύρα υγρά στολίζουν το κούφωμα και τον τοίχο, ίσαμε το δάπεδο. Μπλέκονται αργά με τις βρομιές του πετρελαίου και στραγγίζουν στα βάθη της Κόλασης. Ο άντρας, δίπλα στον Μιχάλη, έχει κλείσει τα μάτια του και μουρμουρίζει κάτι που είναι αδύνατο ν' ακουστεί μέσα στο βουητό. Μοιάζει με στίχους που επαναλαμβάνονται χαμηλόφωνα ξανά και ξανά. Το ψάξιμο κρατάει μερικούς αιώνες κι έπειτα, όπως ξαφνικά εμφανίστηκε το τέρας έτσι και χάνεται παρέα με τους υπόλοιπους συντρόφους του.

Οι δύο άντρες παραμένουν ξαπλωμένοι, παράλυτοι, ώσπου αργά μα σταθερά ο θόρυβος αρχίζει να σβήνει. Απομακρύνεται σταδιακά κι εν τέλει εξαφανίζεται μαζί με τις καταραμένες ορδές. Στέκουν ακίνητοι, κουλουριασμένοι για ώρα. Μέχρι τουλάχιστον να πιστέψουν πως ο κίνδυνος απομακρύνθηκε και, φαινομενικά, η τάξη του κόσμου αποκαταστάθηκε. Ο Μιχάλης ανασηκώνεται και κάθεται με τα γόνατα λυγισμένα. Το τζιν παντελόνι του είναι σκονισμένο και γεμάτο βρομιές από το πετρέλαιο του καυστήρα. Η μπλούζα του σκισμένη απ' τον ώμο, ίσαμε το κοντό μανίκι.

Πότε έσκισα την μπλούζα μου; Πώς;

Γυρίζει και κοιτάζει τον σιωπηλό άντρα τη στιγμή που ο δεύτερος τινάζει τη σκόνη από πάνω του. Είναι η πρώτη στιγμή που του δίνεται η ευκαιρία να τον παρατηρήσει. Σκουρόχρωμος με λίγα μαύρα μαλλιά γύρω απ' το κεφάλι του, σα βλάστηση στο ξέφωτο μίας μεγάλης φαλάκρας, που καταλήγει σε μια ουλή στη μέση του μετώπου. Ένα καλοφτιαγμένο μουστάκι κάτω από μια μύτη γαμψή και λεπτή, που μοιάζει πτηνού.

«Τι, τι ήταν αυτό;» αποφασίζει να σπάσει πρώτος τη σιωπή ο Μιχάλης.

Ο άντρας δεν τον κοιτάζει. Το βλέμμα του είναι χαμηλωμένο κι ακόμα παλεύει με τις βρομιές στα ρούχα του. «Πάρε μερικές ανάσες πρώτα», του απαντάει με ήρεμη και βαθιά φωνή.

«Πρέπει να ξέρω. Τι ήταν αυτό;»

«Ηρέμησε και θα σου πω».

Ο Μιχάλης παίρνει μερικές βαθιές ανάσες, κατά το πρόσταγμα του άντρα, και προσπαθεί να ηρεμήσει τους παλμούς της καρδιάς του που χτυπούν βαριοί και γρήγοροι ακόμα μέσα στο κρανίο του. Δε μπορεί όμως να περιμένει άλλο, πρέπει να μάθει και για κάποιον άγνωστο λόγο είναι σίγουρος πως ο ξερακιανός άντρας μπροστά του γνωρίζει.

«Τι μας κυνήγησε; Τι ήταν αυτά τα πράγματα;»

«Αυτά τα πράγματα είναι, ας πούμε... σκουπιδιάρηδες.»

«Τι εννοείς;»

«Μαζεύουν περισσέματα. Αντικείμενα που ξέμειναν. Διάφορα που έμειναν πίσω.»

«Πίσω; Πίσω πού;»

«Νομίζω Μιχάλη, πως δεν είναι η σωστή ερώτηση αυτή τη στιγμή».

Εκείνος κάνει μια μακριά παύση απορίας και προσπαθεί να βάλει τη σκέψη του σε τάξη.

«Γνωρίζομαστε; Ξέρεις τ' όνομά μου. Ποιος είσαι;»

Ο άντρας δεν του αποκρίνεται. Γυρίζει το κεφάλι του και κοιτάζει κάπου έξω απ' το μικρό, σπασμένο τζάμι του παραθύρου.

«Κοντεύω να τρελαθώ. Θα μου πεις τι συμβαίνει; Μήπως... μήπως τα έχω χάσει;»

«Αν τα έχεις χάσει; Όχι, είσαι... μια χαρά», του λέει κοιτάζοντας αλλού κι ένα μειδίαμα σχηματίζεται στα λεπτά του χείλη.

«Τότε τι;» τον ρωτάει ο Μιχάλης και σηκώνεται όρθιος. Ο άντρας γυρίζει και τον κοιτάζει. Στηρίζει το ένα του χέρι στο δάπεδο του υπογείου και σηκώνεται αργά. Στρέφεται στο μέρος του.

«Δεν είσαι τρελός, μόνο πρέπει να θυμηθείς... Πρέπει!»

«Να θυμηθώ; Να θυμηθώ τι;»

Ο άντρας πλησιάζει ακόμα περισσότερο. Μπορεί να νιώσει τη ζεστή του ανάσα. Τα μάτια του Μιχάλη καρφώνονται μέσα στα μάτια του άντρα. Το στομάχι του σφίγγεται ξανά.

«Να θυμηθείς», επαναλαμβάνει ο άντρας τραβώντας το σίγμα σαν φίδι.

Κι ο Μιχάλης χάνεται. Μια δύναμη σαν τεράστια ηλεκτρική σκούπα τον ρουφάει χαμηλά, μέσα από το δάπεδο, από τα συντρίμια των θεμελίων, από το χώμα, τις πέτρες και τα σωθικά της γης.

4.

23 Νοεμβρίου 2022. Δώδεκα χρόνια πριν. Τρεις τα ξημερώματα.

Εκείνος και η γυναίκα του επιστρέφουν στο μικρό τους διαμέρισμα, μετά από ένα πάρτι με πολύ χορό και πιτό σ' ένα πολυτελές προάστιο. Οδηγάει μεθυσμένος και παλεύει να δει καθαρά, ανάμεσα από τους υαλοκαθαριστήρες, που δουλεύουν υπερωρίες τον σκοτεινό κι έρημο δρόμο. Η Σύλβια δίπλα του γελάει με την καρδιά της, σχολιάζοντας έναν νεαρό άγνωστο που όλη τη νύχτα δεν πήρε τα μάτια του από πάνω της.

«Μα ήταν τελείως αποχαυνωμένος σου λέω, μωρό μου. Αφού του έκανα πλάκα και δήθεν κοίταζα λοξά, προς το μέρος του, με κάθε γουλιά κρασί.»

«Καλά, ας τον έπαιρνα χαμπάρι και θα σου έλεγα, τον μουρόχαυλο!» της λέει εκείνος με προσποιητό θυμό, αν και στην πραγματικότητα κάνει χαβαλέ με κάτι τέτοια. Είναι συμβιβασμένος με το γεγονός, πως η όμορφη Σύλβια δεν περνάει απαρατήρητη, ούτε και χάνει την ευκαιρία να κάνει τα πάντα προκειμένου να τον ιντριγκάρει. Μέσα σ' αυτά συμπεριλαμβάνεται, φυσικά, και το αθώο φλερτ μπρος στα μάτια του.

«Αφού σε κάποια φάση περνάω από μπροστά του και σηκώνω, να έτσι, το χέρι μου σχεδόν μέσα στα μούτρα του», συνεχίζει εκείνη γελώντας κι επαναλαμβάνει την κίνηση με το χέρι της ξανά και ξανά.

«Σύλβια, πάρε τα χέρια σου από μπροστά μου γιατί θα σκοτωθούμε.» τη μαλώνει, παλεύοντας να δει τον δρόμο κάτω απ' τη μασχάλη της.

«Είσαι τελείως ξενέρωτος. Νομίζεις δεν κατάλαβα τι παιζόταν τόσες ώρες με κείνη την αγγούρω, πώς την είπαμε μωρό μου;» λέει ξινίζοντας το πρόσωπό της.

«Δεν έχω ιδέα», της απαντάει χαμογελώντας πονηρά.

«Μη μου λες εμένα πως δεν έχεις ιδέα. Δεύτερη φορά είναι που σου τρίβεται το ξέκωλο!»

«Αλήθεια τώρα; Μου τρίβεται η... Πώς την λένε γαμώτο, α, η Φένια. Η κοπέλα ήρθε να ρωτήσει κάτι σχετικά με τον...» της λέει έτοιμος να βάλει τα γέλια.

«Ωστε Φένια, ε;» τον διακόπτει η Σύλβια. «Κανόνισε κακομοίρη μου και θα στον...», κάνει μια μικρή παύση, «...κόψω τον πούτσο!» Γραπώνει δυνατά με το χέρι

της τα γεννητικά του όργανα. Τα σφίγγει με δύναμη και γελάει με κείνο το κακαριστό γέλιο που της βγαίνει όταν πετάει μια εξυπνάδα.

Ξαφνιάζεται και χάνει στιγμιαία τον έλεγχο του αυτοκινήτου, που κάνει ένα απότομο ζιγκ-ζάγκ πάνω στο μουσκεμένο οδόστρωμα.

Από τη στροφή ένα ζευγάρι μεγάλοι προβολείς χτυπάν στο μπαρμπρίζ, ενώ ήδη το αυτοκίνητο παρασύρεται στ' αντίθετο ρεύμα.

Χρειάζεται ένα ακόμα απότομο στρίψιμο του τιμονιού και το μεγαλόσωμο Subaru βρίσκεται κάθετα στο δρόμο να σέρνεται προς την κατεύθυνση των προβολέων, που έρχονται καταπάνω του με ταχύτητα.

Ακούγονται δύο στριγκά φρεναρίσματα.

Ο οδηγός του άλλου αυτοκινήτου, ένας άντρας, παλεύει να τους αποφύγει αλλά δεν έχει χώρο.

Στρίβει απότομα το τιμόνι, χτυπάει στο κράσπεδο και μ' έναν γδούπο μετάλλων που διαλύονται, το όχημα εκτοξεύεται στο σκοτάδι και χάνεται.

Η Σύλβια τσιρίζει με τα χέρια κολλημένα στο πρόσωπο.

Εκείνος κοιτάζει παγωμένος τη βροχή, με τα νύχια καρφωμένα στο τιμόνι.

Κυλάν έτσι μερικά δευτερόλεπτα κι όλα ησυχάζουν. Μόνο οι σταγόνες ακούγονται που χτυπούν ρυθμικά τις λαμαρίνες του αυτοκινήτου και την άσφαλο.

Μετά το πρώτο σοκ έρχεται στα συγκαλά του. Ανοίγει την πόρτα και πετάγεται έξω. Τρέχει στο διπλανό χωράφι, η Σύλβια τον ακολουθεί μέχρι που λαχανιασμένοι φτάνουν μπροστά στο στραπατσαρισμένο αυτοκίνητο που καπνίζει. Δεν υπάρχει κανένα ίχνος του οδηγού.

«ΕΔΩ, ΕΔΩ!» φωνάζει η Σύλβια τρέχοντας κάπου στο βάθος.

Τα πόδια του βουλιάζουν στη λάσπη και βαραίνουν σε κάθε βήμα, καθώς πλησιάζει, μια μαύρη σωρό που προεξέχει στο χώμα. Είναι το σώμα του οδηγού που εκτοξεύτηκε κατά την ώρα του ατυχήματος κι έσκασε αρκετά μέτρα μακριά. Ισα που διακρίνεται όσο τον φωτίζει ρυθμικά ένας χαλασμένος προβολέας του δρόμου.

«Πέθανε;» ρωτάει η Σύλβια.

«Δεν ξέρω».

Γονατίζει και χώνεται μέσα στις λάσπες. Πιάνει με τα δύο χέρια το σώμα του άτυχου οδηγού και το γυρίζει. Η Σύλβια δεν αντέχει άλλο κι απομακρύνεται μερικά βήματα κλαίγοντας γοερά με γυρισμένη την πλάτη.

Ο άντρας είναι χτυπημένος βαριά αλλά έχει τις αισθήσεις του. Το πρόσωπό του είναι καλυμένο με λάσπες κι αίμα που τρέχει πηχτό από μια μεγάλη πληγή στο μέτωπο. Η ανάσα του βγαίνει ακανόνιστα και βαριά μ' έναν ρόγχο που κοχλάζει. Ξερνάει κόκκινα υγρά από την άκρη του στόματος και τα ρουθούνια. Ο Μιχάλης έχει το ένα του χέρι στο στήθος του άντρα και το άλλο στο κεφάλι, να κλείνει την πληγή που αναβλύζει συνέχεια.

«Μη στεναχωριέσαι, θα γίνεις καλά», του λέει κοφτά, φοβισμένα και διόλου πειστικά.

Η ανάσα του τραυματία γίνεται πιο δύσκολη και βγαίνει μ' όλο και μεγαλύτερη καθυστέρηση. Μάτια μισάνοιχτα μάτια του κοιτούν επίμονα τον Μιχάλη. Εχουν αιμορραγήσει και μέσα στο σκοτάδι μοιάζουν κατάμαυρα.

«Κάνε υπομονή, θα έρθει βοήθεια», λέει ψέματα στον ετοιμοθάνατο άντρα. Ο άντρας βήχει και σταγόνες αίματος γεμίζουν πιτσιλιές το πρόσωπο και τα ρούχα του Μιχάλη.

Γυρίζει το κεφάλι του προς την Σύλβια τη στιγμή που εκείνη προσπαθεί να πάρει τηλέφωνο.

«Τι κάνεις;» της φωνάζει.

«Βοήθεια, να κα..λέ...σω βο...ή..θει...α», μουρμουρίζει μέσα σε αναφιλητά.

«ΟΧΙ! Είναι αργά, πέθανε, κλείσ' το!», ξεστομίζει το δεύτερο μεγάλο ψέμα εκείνης της βραδιάς κι αμέσως το δικαιολογεί μ' ένα χαμηλόφωνο. «Θα μπλέξουμε».

«Και τι; Θα τον παρατήσουμε έτσι;», του παραπονιέται η Σύλβια με τα δόντια σφιγμένα, γεμάτη δάκρια και μύξες.

«ΠΕΘΑΝΕ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΙΣ; ΘΑ ΜΠΛΕΞΟΥΜΕ ΑΣΧΗΜΑ! ΣΚΕΨΟΥ!», σηκώνεται και πλησιάζει τη γυναίκα του. Της πιάνει το μπράτσο και την τραβάει κοντά του. «Ακουσέ με! Ο τύπος έχασε τον έλεγχο και βγήκε απ' τον δρόμο. Τέλος! Συμβαίνουν κάθε μέρα αυτά. Πρέπει να φύγουμε τώρα!»

Την τραβάει μαζί του, ενώ παλεύει να βγει από τις λάσπες στον δρόμο. Η Σύλβια τον ακολουθεί κλαίγοντας, μα δεν του φέρνει άλλη αντίρρηση. Τσαλαπατάει άγαρμπα αριστερά και δεξιά και τρέχει ξοπίσω του.

Κλείνουν με δύναμη τις πόρτες του αυτοκινήτου κι εξαφανίζονται πίσω από μια κουρτίνα βροχής που γίνεται όλο και πιο δυνατή. Βαριές σταγόνες τσακίζονται στην ασφαλτο με θόρυβο και πλέον μοιάζει αδύνατο ν' ακουστεί το μακρινό βογκητό του χτυπημένου άντρα, που αφήνει τις τελευταίες του ανάσες παρατημένος στη λάσπη, με μοναδική συντροφιά τους ουρανούς, που έχουν ανοίξει και ξεπλένουν με το κλάμα τους το διαλυμένο κορμί του.

5.

Ο Μιχάλης αισθάνεται το κενό να τον καταπίνει απότομα για δεύτερη φορά. Με ταχύτητα τον ρουφάει από τη βροχερή νύχτα, από τα έγκατα της Γης, από το χώμα και τους βράχους και τα θεμέλια του κτηρίου, μέσα στο υπόγειο, στα σκοτεινά μάτια του άντρα και τον τοποθετεί εμβρόντητο μπροστά του, στον απόηχο ενός «να θυμηθείς», με το σίγμα τραβηγμένο σαν φιδιού ή μάλλον σαν τη γλώσσα του χρόνου που σέρνεται ύπουλα, γεμίζοντας το κενό της ανυπαρξίας. Κατάπληκτος κάνει δύο βήματα πίσω και κολλάει με δύναμη στον τοίχο.

«Εσύ; Δε μπορεί», ψελλίζει έντρομος. Δεν μπορεί να είναι εκείνος κι όμως... Το μουστάκι, τα μάτια, η μεγάλη φαλάκρα και το σημάδι, η παλιά πληγή στο μέτωπο, «Εσύ έχεις... έχεις πεθάνει εδώ και χρόνια», λέει στον άντρα που τον κοιτάζει ήρεμα με τα μάτια μισόκλειστα. «Κι αν εσύ είσαι νεκρός, τότε, τότε είμαι...» Χαμηλωμένο το κεφάλι και το βλέμμα στο δάπεδο. «Πώς συνέβηκε; Πότε πέθανε; Είναι αδύνατο. Δεν μπορεί να συμβαίνει σ' εμένα αυτό».

Ο άντρας τον πλησιάζει κι ακουμπάει απαλά το χέρι στον ώμο του.

«ΗΣύχασε. Καταλαβαίνω τον φόβο και την αγωνία σου, όμως πρέπει να ηρεμήσεις.

Όχι, δεν έχεις πεθάνει. Είσαι εδώ ζωντανός και πατάς τα πόδια σου σ' αυτό τον κόσμο. Να! δεξ!» του λέει και χτυπάει τρεις φορές με τα πόδια του εναλλάξ το έδαφος. «Βλέπεις; Είναι αληθινό. Είσαι ζωντανός!» Τον κουνάει ελαφριά απ' τον ώμο για να τον πείσει. «Ούτε κι εγώ απ' την άλλη είμαι εκείνος ο άντρας, εκείνο το βράδυ, ο άντρας που ξεψύχησε στο χωράφι, δίπλα στην ασφαλτο, παρατημένος από σένα και τη γυναίκα σου. Μπορεί να του μοιάζω μα δεν είμ' εκείνος.»

«Αν δεν είσ' εκείνος πώς μπορείς να γνωρίζεις; Ποιος μπορεί να είσαι;»

Ο άντρας κάνει μια παύση και γυρίζει πλάτη στον Μιχάλη που παραμένει κολλημένος στον τοίχο. Δεν αισθάνεται πλέον το σώμα του. Έχει μουδιάσει. Κοιτάζει την μυστήρια παρέα του καθώς απομακρύνεται αργά στο βάθος του υπογείου, μερικά μέτρα μακρύτερα, μέχρι που τον σκεπάζουν συμπαγείς σκιές και σχεδόν εξαφανίζουν την αινηγματική του φιγούρα. Η φωνή του ακούγεται ήρεμη και βαθιά, ακόμη πιο μυστήρια κρυμμένη μέσα στην έλλειψη του φωτός.

«Είμαι μια βολική μορφή. Ένας προσηνής σύντροφος», λέει ενώ αχνοφαίνεται να γυρίζει προς το μέρος του. Τα χαρακτηριστικά όμως έχουν χαθεί ή κρύβονται καλά στο σκοτάδι.

«Είμαι αυτό που θέλεις να δεις, αυτό που βαθιά μέσα σου έχεις ποθήσει περισσότερο...» Κινείται και πάλι αργά μ' ένα φως αμυδρό, σα χνούδι που λαμυρίζει, να τυλίγει αργά το περίγραμμά του. «Είμαι ο χειρότερος εφιάλτης και η μεγαλύτερη τιμωρία σου», το φως γίνεται λαμπρότερο και φωτίζει τις σκοτεινές γωνιές του χώρου. Πλησιάζει περισσότερο τον Μιχάλη. «Είμαι... το φάρμακο και το φαρμάκι και το φως της τελευταίας σου λύτρωσης.», τα μάτια του παίρνουν φωτιά. μια πορτοκαλί λάμψη ξεχύνεται μέσα από τις κόγχες και κατακλύζει το δωμάτιο. «Είμαι ο κεραυνός στη σιωπή, το τελευταίο φως!»

Η φωνή του γίνεται φωνή δέκα αντρών. Μια ψαλμωδία βαρύτονων. Η νέα του μορφή φαίνεται ξεκάθαρα και γεμίζει τον χώρο. Μακριές γλώσσες φωτιάς ξεπετάγονται αργά μέσα απ' τη φλεγόμενη σάρκα του και γλύφουν τον σκονισμένο αέρα. Το δέρμα του είναι στιλπνό και κατάστικτο από μυστικά σύμβολα, χαραγμένα με φλόγες, σφυρηλατημένα στο αρχαίο αμόνι του σύμπαντος.

«ΕΙΜΑΙ Ο ΜΕΓΑΣ ΠΑΡΗΓΟΡΗΤΗΣ!»

Ο Μιχάλης σωριάζεται λιπόθυμος στο δάπεδο.

Σκοτάδι.

6.

Όταν άνοιξε τα μάτια ο ήλιος είχε πέσει. Έξω απ' το μικρό παράθυρο του κλιμακοστασίου το φως σχεδόν χανόταν και το λυκόφως του δειλινού σκάλιζε μερικές αόριστες μορφές στο ταβάνι και τους απέναντι τοίχους. Στην αρχή η όρασή του ήταν θολή και μπορούσε να διακρίνει ελάχιστα. Παρέμεινε ήσυχος αρκετά δευτερόλεπτα, με το μυαλό χαμένο στη μακαριότητα της λήθης, να περιστρέφει τις κόρες του προσπαθώντας ν' αναγνωρίσει τον χώρο. Πού βρισκόταν; Τι είχε συμβεί;

«Νομίζω είναι ασφαλές να φύγουμε από 'δω επιτέλους», άκουσε μια γνώριμη φωνή και τ' άκουσμά της σήμανε αυτόματα το τέλος της ηρεμίας του.

«Ποιος είναι; Πού είσαι;», ρώτησε ο Μιχάλης το σκοτάδι. Πάλεψε να σηκωθεί κι ανακάθισε με την πλάτη στον τοίχο. Γύρισε το κεφάλι αριστερά και δεξιά, μέχρι να καθαρίσουν τα μάτια του. Πρόσεξε τότε μια αμυδρή κίνηση στο βάθος κι αμέσως θυμήθηκε τα πάντα.

«Εσύ;»

«Ναι, εγώ», του απάντησε ένας σκοτεινός όγκος που πλησίαζε και γρήγορα μεταμορφώθηκε στον άντρα με το παλιό σημάδι στο μέτωπο.

«Τι θέλεις από μένα;», κατάφερε να ψελλίσει ο Μιχάλης που άθελά του πίεζε τον τοίχο με την πλάτη στην προσπάθεια να ξεφύγει.

«Εγώ; Τι θα μπορούσα να θέλω από σένα; Εσύ θέλεις από μένα. Πρώτα όμως πρέπει να φύγουμε απ' αυτό το καταραμένο μουντρούμι και να βγούμε έξω, ν' ανασάνουμε λίγο καθαρό αέρα. Ηρέμησαν τα πράγματα, μα όχι για πολύ. Ακολούθησέ με!»

Γύρισε την πλάτη του και κατευθύνθηκε προς την μεταλλική πόρτα του κλιμακοστασίου. Χάθηκε πίσω της. Μόνο τα βήματά του ακουγόταν να χτυπάν στις τσιμεντένιες σκάλες.

Ο Μιχάλης αντιμετώπισε την αποχώρηση του άντρα με ανακούφιση. Η πρώτη του σκέψη ήταν να κλείσει την πόρτα και να μείνει ταμπουρωμένος πίσω της. Σκέφτηκε να ψάξει τριγύρω για κάποιο αντικείμενο με το οποίο θα μπορούσε ν' αμυνθεί κι έπειτα να περιμένει για μια μάχη με το πλάσμα που τον είχε στοιχειώσει. Άκουσε τα βήματα να σβήνουν στις σκάλες. Επικράτησε απόλυτη ησυχία και το τελευταίο φως χάθηκε. Έπεσε απόλυτο σκοτάδι κι ένιωσε πάλι μόνος, φοβισμένος, απελπισμένος, χωρίς κουράγιο για

οτιδήποτε μέσα στον σκοτεινό του τάφο. Ξεφύσησε δυνατά φουσκώνοντας τα μάγουλά του.

Άλλωστε τι έχω να χάσω; σκέφτηκε καθώς έκλεινε πίσω την πόρτα του υπογείου.

Βγήκε έξω, κάτω απ' τον έναστρο ουρανό. Το γλυκό φεγγαρόφωτο σκαρφάλωνε τον ορίζοντα κι αγκάλιαζε την ησυχία με γαλάζιες φωταψίες. Τριγύρω το τοπίο ήταν κατεστραμμένο από ερείπια και συντρίμμια σκορπισμένα παντού. Η τελευταία επιδρομή άφησε σημάδια, βαθιές ρυτίδες στο δέρμα του κόσμου. Στη μέση του στεκόταν ακίνητος ο άντρας με το βλέμμα στραμμένο στον ουρανό. Το γυαλιστερό του κεφάλι αντανάκλουσε το φως που έπεφτε διάχυτο. Τον πλησίασε προσεκτικά πάνω από τα μπάζα και στάθηκε δίπλα του.

«Μιχάλη, το βλέπεις;» του είπε χαμηλόφωνα χωρίς να τον κοιτάζει. Εκείνος σήκωσε τα μάτια του ψηλά και κοίταξε βαθιά μέσα στην απεραντοσύνη. Το θέαμα ήταν τόσο εντυπωσιακό που τον κυρίευσε ένα αίσθημα θαυμασμού και δέους. Ήταν σα να 'βλεπε βαθιά μέσα στην ψυχή του σύμπαντος και ταυτόχρονα στην δική του εξαντλημένη ψυχή κι αυτό τον κατέκλυσε με μια ζεστασιά σαν τεράστια αγκαλιά.

«Αυτό είναι για πάντα. Το μόνο αληθινό μέσα σ' όλα τα ψεύτικα. Κάθε μικρή λάμψη εκεί πάνω, είναι όλες οι απαντήσεις κι όλα τα ερωτήματα... Όλα θα χαθούν κάποτε. Εγώ, εσύ, ο κόσμος αυτός. Θα σβήσουν ζωές και σκέψεις και ιδέες σα να μην υπήρξαν ποτέ. Θα σκορπίσουν τα ίχνη τους, όπως σκορπίζουν οι κορυφές των αμμόλοφων στην έρημο. Αύριο θα έχουν όλα γκρεμιστεί, αν όμως υπάρξει κάτι όρθιο και μπορεί να σηκώσει τα μάτια του ψηλά, αυτό εκεί πάνω θα στέκει ακόμα».

Ο Μιχάλης τον κοίταξε ακίνητο ν' ατενίζει το κατάφωτο από άστρα στερέωμα και για πρώτη φορά αισθάνθηκε μια περίεργη ηρεμία. Δεν έβγαζε κάποιο νόημα απ' τα λόγια του, ούτε κι έβρισκε την παραμικρή απάντηση σ' αυτά, είχε πάψει όμως να φοβάται προς στιγμήν κι αυτό από μόνο του αρκούσε να τον ανακουφίσει. Δεν άνοιξε το στόμα του αν και είχε τόσα να ρωτήσει. Τον άφησε να συνεχίσει, γιατί η φωνή του άντρα τον οδηγούσε σε μια εσωτερική γαλήνη.

«Όλα εκεί πάνω είναι χρόνος. Χρόνος, γύρω και μέσα μας. Καπετάνιος είναι και μας ταξιδεύει στη θάλασσα του Τίποτα. Κανείς άλλος δε μπορεί να κρατήσει το τιμόνι, να μας γεννήσει και να μας σκοτώσει, να ορίσει την αρχή και το τέλος. Αυτός μόνο

γνωρίζει τους δρόμους. Αυτός μόνο στη γαλήνη και την ησυχία της ανυπαρξίας μας. Έρχεται και φεύγει, μένουμε και φεύγουμε.».

Έστρεψε το βλέμμα του στον Μιχάλη κι έκανε την οικεία πια χειρονομία να του αγγίξει τον ώμο. Ο Μιχάλης δεν κινήθηκε. Τον κοίταξε ανυπομονώντας για κάτι, οτιδήποτε. Αυτό που άκουσε στη συνέχεια δεν του άρεσε καθόλου.

«Έτσι κι εσύ έμεινες, όταν όλοι οι άλλοι έφυγαν. Έμεινες να περιμένεις, όταν όλοι οι άλλοι προχώρησαν και τώρα πια ο δρόμος να τους ακολουθήσεις δεν υπάρχει. Χάθηκαν τα χνάρια του μέσα στον άνεμο του Έπειτα. Έμεινες μόνος να κοιτάζεις πίσω, αρπαγμένος απ' το δόκανο ενός ένοχου παρελθόντος. Καταραμένος να ζήσεις το τέλος των στιγμών όσων πέρασαν και δεν θα υπάρξουν πια».

Τα τελευταία αιγιματικά λόγια του άντρα έκαναν τον Μιχάλη να ριγίσει. Όχι γιατί τα λόγια αυτά έβγαζαν κάποιο νόημα ή του αποκάλυπταν τις απαντήσεις που έψαχνε, ακούγοντάς τα όμως κατάλαβε πως οτιδήποτε κι αν πίστευε μέχρι εκείνη τη στιγμή για την πραγματικότητα, έστεκαν όλα μακριά απ' την αλήθεια.

«Μπορείς, σε παρακαλώ, να μου πεις τι...»

Ο άντρας αφουγκράστηκε τη σιωπή.

«Σσσσς...» του έκανε. «Πρέπει να φύγουμε από δω».

«Γιατί;»

«Σε μυρίζουν σαν κυνηγόσκυλα».

Ο Μιχάλης θυμήθηκε τις τερατόμορφες σκιές με τους ξεσκισμένους μανδύες κι ένιωσε ένα μούδιασμα στα πόδια και την κορφή του κεφαλιού του. Δε μπορούσε να ξεχάσει το τεράστιο, σκοτεινό μάτι που έψαχνε ανάμεσα απ' τα κάγκελα.

«Έλα μαζί μου!» τον πρόσταξε και τον τράβηξε στο διπλανό στενό. Χώθηκαν στην αυλή ενός παρατημένου διώροφου και χάθηκαν πίσω από ένα τοίχος με ανθισμένες τριανταφυλλιές. Έχωσε το πρόσωπό του μέσα στα φύλλα τους και κράτησε την ανάσα του.

Το αποτρόπαιο πλάσμα δεν άργησε να φανεί. Αθόρυβα, ύπουλα σύρθηκε στο στενό που πριν λίγο βάδιζαν. Πίσω από το πυκνό φύλλωμα διακρινόταν ο μανδύας να πλέει αργά στον αέρα. Τα μάτια του καρφωμένα, μικρές σταγόνες ιδρώτα έσταζαν. Ο άντρας δίπλα του, έκλεισε τα μάτια και ψιθύρισε κάποια λόγια, που έμοιαζαν προσευχή. Το είχε κάνει με τον ίδιο τρόπο στο υπόγειο, την ώρα της επιδρομής των τεράτων.

Ακολούθησαν κι άλλες σκιές. μια μικρή ομάδα αναγνώρισης. μια περίπολος που έψαχνε συνωμοτικά το σκοτάδι, όπως ψάχνουν οι τυμβωρύχοι και σέρνονται σε αρχαίους τάφους. Τα λεπτά περνούσαν απελπιστικά αργά και η αγωνία του κορυφωνόταν, όσο οι σκιές ψαχούλευαν στο χώρο δίχως ν' απομακρύνονται, ενώ ο άντρας δίπλα του μουρμούριζε εκστασιασμένος. *Σε μυρίζονται σαν κυνηγόσκυλα*, του είχε πει.

Απρόσμενα τότε τη σωτηρία έφερε ένας δυνατός κρότος κάπου ανατολικά, πίσω τους και μακριά. Ακούστηκε σαν αστροπελέκι που συνοδεύτηκε από έντονο τράνταγμα του εδάφους. Ο Μιχάλης τρόμαξε και τινάχτηκε, μα ευτυχώς δεν αποκάλυψε τη θέση του. Ο άντρας τον χτύπησε καθησυχαστικά στην πλάτη και οι σκιές εξαφανίστηκαν προς την κατεύθυνση του θορύβου, με τον ίδιο υψίσυχο βρυχηθμό. Δεν ήταν όμως το ίδιο έντονος. Γρήγορα απομακρύνθηκε, μέχρι που χάθηκε τελείως.

Πέρασαν μερικές στιγμές προτού ο άντρας δίπλα του σηκωθεί απ' την κρυψώνα τους.

«Νομίζω κερδίσαμε αρκετό χρόνο μέχρι την επόμενη επιδρομή. Πάμε!»

Περπάτησε μερικά μέτρα, ίσαμε τις εξωτερικές σκάλες του κτηρίου και κάθισε σ' ένα απ' τα σκαλοπάτια. Ο Μιχάλης ακολούθησε κοιτώντας αριστερά και δεξιά καχύποπτα. Κάθισε δίπλα του.

«Ελκύεις τους Συλλέκτες.», είπε ο άντρας ονοματίζοντας για πρώτη φορά τα τέρατα. «Είσαι γι' αυτούς το πολυτιμότερο στον κόσμο. Αν όσα μαζεύουν μοιάζουν με φωτάκια στο σκοτάδι, εσύ είσαι ήλιος. Φεγγοβολάς συναισθήματα, ζωντανά συναισθήματα και για τους Συλλέκτες αυτά είναι πολύ σπάνια.» Ο Μιχάλης επέλεξε να μην μιλήσει. «Λοιπόν, ρώτησε με, τι θέλεις να μάθεις;»

Προσπάθησε να βάλει τις μπερδεμένες σκέψεις του σε τάξη, προκειμένου να μάθει όσα ήθελε.

«Πρώτα απ' όλα, πού βρίσκονται οι δικοί μου; Τα παιδιά, η γυναίκα μου;»

«Είναι όλοι τους καλά. Βρίσκονται ασφαλείς μ' όλους τους άλλους από τότε που ο κόσμος εδώ, ας πούμε, άλλαξε».

«Αλλάξε; Δηλαδή;» Το μυαλό του παρέμενε ανακατωμένο, σαν στρωσίδια πεταμένα σε δωμάτιο.

«Σ' αυτό τον κόσμο, τον συγκεκριμένο κόσμο, τα πράγματα έχουν όπως έχουν».

«Εννοείς πως είμαστε αλλού; Με ποιον τρόπο; Είναι εφιάλτης; Έχω πεθάνει; Έχω παραισθήσεις;»

«Όχι, δε συμβαίνει τίποτα απ' όλα αυτά».

«Τότε τι;»

«Δεν υπάρχει ένας κόσμος για τον καθένα. Οι κόσμοι είναι άπειροι. Είναι όσες ακριβώς και οι στιγμές σας. Αυτές που πέρασαν κι όσες θα έρθουν. Αυτή τη συγκεκριμένη στιγμή περπατάς πάνω σ' έναν απ' αυτούς τους κόσμους και υπάρχουν ακριβώς εδώ και τώρα και δε θα υπάρξεις ποτέ ξανά σε κανέναν άλλο κόσμο».

«Πώς βρέθηκα εδώ; Γιατί;»

Ο άντρας σταμάτησε για λίγο και γύρισε προς τον Μιχάλη. Πήρε μια βαθιά ανάσα που φούσκωσε στα πνευμόνια του. Έμοιαζε κουρασμένος, ίσως λυπημένος.

«Είσ' εδώ γιατί έχεις χρωστούμενα και πρέπει να τα ξεπληρώσεις».

«Το ήξερα πως είμαι στην Κόλαση!» Τα μάτια του γέμισαν δάκρυα.

«Δεν είσαι στην Κόλαση, Μιχάλη. Είσαι στην Κόλασή Σου και ναι, είσαι εδώ καταδικασμένος να ξεπληρώσεις τα... δανεικά. Αυτή η απόφαση θα βαρύνει αποκλειστικά εσένα».

«Κατάλαβα», απάντησε χαμηλόφωνα, με συγκατάβαση, σα να δεχόταν αδιαμαρτύρητα τη μοίρα. «Το ήξερα, κάποτε θα έπρεπε αν πληρώσω για όσα έκανα. Κι εσύ; Εσύ ποιος είσαι πραγματικά; Ο διάβολος;»

«Μιχάλη, δεν έχει σημασία ποιος είμαι εγώ. Το μαρτύριο σου ξεκινάει επειδή πιστεύεις ότι είσαι Εσύ που πρέπει να το υποστείς».

«Με κοροϊδεύεις; Ποιος άλλος το περνάει όλο αυτό;»

«Λοιπόν, άκουσέ με. Το δύσκολο είναι να καταλάβεις πού βρίσκεσαι. Δηλαδή, ο εσύ-Μιχάλης. Ο άλλος-Μιχάλης, ο προγραμματιστής με τη γυναίκα και τα παιδιά του βρίσκονται ήδη άλλου. Είναι απόλυτα ασφαλείς κι έχουν πλήρη άγνοια της δικής σου απελπιστικής κατάστασης. Ξύπνησαν την Κυριακή το πρωί, έφαγαν, αγκαλιάστηκαν, γέλασαν, βγήκαν βόλτα και πέρασαν μια υπέροχη μέρα. Εσύ από την άλλη, πώς να το θέσω πιο ευγενικά, είσαι... απομεινάρι. Είσαι αυτό που μένει πίσω και πρέπει να χαθεί ώστε αυτό που προχώρησε να λυτρωθεί... Δεν είναι ο κόσμος που βλέπεις μια σκιά του προηγούμενου, εσύ είναι σκιά του επόμενου».

«Θέλεις να πιστέψω ότι δεν είμαι αληθινός;»

«Όχι, είσαι απόλυτα αληθινός σ' αυτό τον κόσμο. Αυτός όμως ο κόσμος είναι ψεύτικος για τον κόσμο του Μιχάλη, εννοώ του άλλου-Μιχάλη».

Τα είχε χαμένα. Άκουγε τον άντρα που δεν ήταν άντρας, μα ένα πλάσμα, να του μιλάει για τον κόσμο που δεν ήταν ο κόσμος του και για τον εαυτό του που δεν ήταν ο εαυτός του. Εν τέλει μάθαινε, πως οτιδήποτε κι αν θεωρούσε δεδομένο μέχρι χθες, είχε αντικατασταθεί μ' ένα ζοφερό σήμερα που ήταν αδύναμος να κατανοήσει. Από την άλλη, ο κόσμος, τα ιπτάμενα τέρατα, το πλάσμα που του συστήθηκε ως Μέγας Παρηγορητής, υπήρχαν. Όσο κι αν ήθελε ν' αρνηθεί τα λόγια του άντρα, πώς μπορούσε ν' αρνηθεί τα μάτια και το κορμί του. Δεν είχε παρά να δεχθεί όσα άκουγε, μέχρι τουλάχιστον κάτι να τα διαψεύσει.

Θα παίξω αυτό το παιχνίδι κι όπου με βγάλει, κουράστηκα!

«Εντάξει, ας πούμε πως είναι έτσι. Τι γίνεται από δω και πέρα;» ρώτησε τον Παρηγορητή, στεγνώνοντας μύξες και δάκρυα με την εξωτερική πλευρά του χεριού.

«Σε λίγο θα τελειώσουν όλα. Το Πώς... Αυτό θα το αποφασίσεις εσύ. Δεν υπάρχει κανένας τρόπος όμως να συνεχίσει αυτός ο κόσμος που ήδη έχει σχεδόν χαθεί και τα τελευταία του κομμάτια περιμένουν εσένα.»

«Μπορώ δηλαδή να επιλέξω; Ανάμεσα σε τι;». Μια λάμψη ελπίδας φώτισε τα μάτια του. Ίσως να μην ήταν τελικά έρμαιο της καταστροφής αυτής. Ίσως μπορούσε γλιτώσει και το πλάσμα αυτό ήξερε τον τρόπο.

«Έχεις μόνο δύο επιλογές. Η πρώτη είναι να χαθείς μ' αυτό τον κόσμο και με τον χαμό σου να λυτρωθεί ο Μιχάλης απ' όσα βαριά τον βασανίζουν. Να συνεχίσει τον δρόμο του ελεύθερος από τις τύψεις.»

«Κι η δεύτερη;».

«Να κλείσεις τα μάτια, να ξυπνήσεις στο κρεβάτι με την αγαπημένη σου και ν' ακούσεις τα γέλια των παιδιών σου. Τίποτα δε θα έχει συμβεί, μόνο που...», διέκοψε ο άντρας και τον κοίταξε μ' εκείνο το διαπεραστικό του βλέμμα.

«Μόνο που...»

«Μόνο που ο Μιχάλης θα βασανίζεται για πάντα απ' το ερώτημα: μου αξίζει να ζω ή έπρεπε να έχω σκοτωθεί εγώ εκείνο το βράδυ; Κι αυτό το θεριό θα τον τρώει καθημερινά, θα τον αλλάζει και θα τον απομονώνει μέχρι κάποτε να τον καταστρέψει τελείως, αυτόν κι όσους αγαπάει».

«Τέλεια!»

Σηκώθηκε και προχώρησε μπροστά λίγα βήματα. Έβγαλε απ' την τσέπη του παντελονιού το τσαλακωμένο πακέτο τσιγάρων και το χτύπησε δυνατά στο χέρι του. Τράβηξε ένα στραβό τσιγάρο και προσπάθησε να το ισιώσει. Το άναψε και πήρε μια γερή τζούρα. Αμέσως μετά μια δεύτερη, τρίτη. Αυτή τη φορά δεν ένιωσε καμία ενόχληση.

Ανοιξε το φερμουάρ της μικρής, δερμάτινης τσάντας που έσερνε απ' το πρωί μαζί του. Την είχε γδάρει, την είχε λερώσει, την είχε καταστρέψει, μα δεν ήταν αυτό το ζητούμενο. Από την μικρή, εσωτερική τσέπη τράβηξε μια φωτογραφία. Κοίταξε τις κόρες του και την αγαπημένη Σύλβια να του χαμογελούν μπροστά από έναν ολάνθιστο κήπο. Ένα περιβόλι σε κάποια εκδρομή που είχαν πάει πριν συμβούν όλα αυτά. Όταν ακόμα ζούσε μαζί με την οικογένειά του μια όμορφη και ήσυχη ζωή, παλεύοντας να ξεχάσει το πληγωμένο του παρελθόν. Να ξεπεράσει τις ενοχές, να νικήσει τις τύψεις, να σβήσει απ' το μυαλό του τη νύχτα που σκότωσε έναν άνθρωπο, έναν αθώο άνθρωπο. Να σκοτώσει τις Ερινύες που κοπάδια τον ακολουθούσαν από τότε και ξέσκιζαν τις σάρκες του.

Τα μάτια του βούρκωσαν πάλι. Με τον αντίχειρα χάιδευε ξανά και ξανά τα πρόσωπα των αγαπημένων του ένα προς ένα, σα να έψαχνε λίγη ζεστασιά στα χάρτινα μάγουλά τους, έναν γλυκό λόγο απ' τα χάρτινα χείλη τους, ένα απαλό χάδι απ' τα χάρτινα χέρια τους. Όμως, δεν κοίταζε παρά μια φωτογραφία, ένα στιγμιότυπο, όπως ακριβώς κι αυτός είχε καταντήσει ένα στιγμιότυπο παλιό του εαυτού του.

Εβαλε τη φωτογραφία στη θέση της κι έκλεισε το φερμουάρ. Στάθηκε με τα χέρια απλωμένα πάνω στην αυλόπορτα της πολυκατοικίας, να κοιτάζει στο βάθος του στενού όλα που ήθελε να βρίσκονται εκεί και τώρα απουσίαζαν. Είχε μια γλυκόπικρη γεύση η απουσία αυτή. Την πίκρα της βαθιάς μοναξιάς ενός ανθρώπου που δεν έχει κανέναν και τη γλύκα της ελευθερίας ν' αποφασίζει μόνο για τον εαυτό του και να ορίζει τη δική του μοίρα.

«Αν κάπου βρίσκεται κάποια ζωή για μένα, τότε δεν είναι μακριά σας», ψιθύρισε και χτύπησε απαλά με την παλάμη του το μέρος που φύλαγε τη φωτογραφία. Έπειτα ησύχασε. Κάθισε στην μικρή ζαρντινιέρα κι έκλεισε τα μάτια του για ώρα χωρίς να κοιμάται, βυθισμένος στη σκέψη του τέλους που πλησιάζει.

«Μου υπόσχεσαι πως... αν μείνω... λέω αν... όλοι θα είναι καλά;»

«Ναι, στο υπόσχομαι», του απάντησε ο άντρας τη στιγμή που στις μακρινές γραμμές του ορίζοντα αχνοφαίνονταν το πρώτο φως του ήλιου. Τη στιγμή που χάραζε για έναν κόσμο που δε θα προλάβαινε να ξαναδεί το δειλινό.

«Εντάξει λοιπόν, τι πρέπει να κάνω;» είπε αποφασισμένος να παίξει το παιχνίδι μέχρι το τέλος.

7.

Οι Συλλέκτες είχαν περικλείσει το μέρος δημιουργώντας μια μικρή αρένα στο κέντρο. Οι δύο άντρες στεκόταν στην μέση της και κοίταζαν τριγύρω τον μακάβριο κλοιό που βούιζε ανυπόμονα. Εμοιαζε έτοιμος να επιτεθεί με λύσσα και να τους κομματιάσει, να κλείσει απότομα και να τους συνθλίψει. Λίγα μόλις μέτρα μπροστά τους έχασκε το απύθμενο κενό διάστημα, που είχε αντικαταστήσει έναν άλλοτε πολύβουο, γεμάτο ζωή τόπο.

Ο Μιχάλης είχε φθάσει εκεί, στο λούισθια του κόσμου, αποφασισμένος να δώσει ένα τέλος, όποιο κι αν θα ήταν αυτό. Τώρα όμως, μπροστά στο αλλόκοτο θέαμα λιγοψύχησε κι ο φόβος κατέκλυσε κάθε κύτταρο του κορμιού του. Απ' τη μια οι Συλλέκτες που έμοιαζαν τέρατα της Αποκάλυψης κι απ' την άλλη ο αχανής γκρεμός που είχε καταβροχθίσει τα πάντα. Έκανε τα τελευταία δειλά βήματα, με μάτια γουρλωμένα και το στόμα ορθάνοιχτο, και σταμάτησε παγωμένος μπρος στην άβυσσο, στο ατελείωτο κενό που ένωνε το σπασμένο πεζοδρόμιο με τ' άστρα. Σύντομα θα ρουφούσε και τον ίδιο; Θα τον κατάπινε σαν τέρας στα σωθικά του;

Αυτό ήταν λοιπόν; Εδώ τελειώνουν όλα;, σκέφτηκε απελπισμένος και κάθιδρος, με την ανάσα κομμένη και την καρδιά του έτοιμη να σπάσει. *Ό,τι είναι να γίνει ας γίνει.* Προσπαθούσε να το πιστέψει, μα ήταν πολύ δύσκολο. Είχε γεμίσει από ψεύτικο θάρρος με τη δικαιολογία μίας λύτρωσης κι αυτό δεν ήταν αρκετό για να ορθώσει το ανάστημά του μπροστά στο τέλος. Τον είχαν ήδη πλημμυρίσει αμφιβολίες. Ναι, ήταν φυγόπονος και ποιος θα μπορούσε να τον κατηγορήσει γι' αυτό; Μήπως ήταν ώρα να το σκάσει; Να το βάλει στα πόδια όσο πιο γρήγορα μπορούσε και να δραπετεύσει απ' αυτό τον παραλογισμό; Θα μπορούσε ν' αφήσει τον μελλοντικό του εαυτό στην τύχη του. Στο κάτω-κάτω της γραφής ας βγάλει εκείνος το φίδι απ' την τρύπα. Να φροντίσει εκείνος τον εαυτό και την οικογένειά του.

Βυθισμένος στις σκέψεις δεν πρόσεξε τον Παρηγορητή πίσω, που είχε πάρει πλέον την πραγματική του μορφή. Ενας λαμπρός άγγελος που στεκόταν μετέωρος, στέλλοντας γλώσσες φωτιάς στο παλλόμενο πλήθος των Συλλεκτών, που πάσχιζαν να πλησιάσουν.

Κι ενώ ο κλοιός όλο και στένευε, ο Παρηγορητής, σα να διάβασε τις σκέψεις του Μιχάλη, φώναξε: «Δεν υπάρχει κανένας τρόπος να ξεφύγεις, παρά μόνο εάν

αντιμετωπίσεις το βάσανό σου. Όσο κι αν τρέχεις αυτό θα σ' ακολουθεί και θα τρώει απ' τις σάρκες σου, μέχρι να μη μείνει τίποτα από σένα.»

«Φοβάμαι!»

«Φοβάσαι εδώ και καιρό. Μπορείς να σταματήσεις τον φόβο σου ή να τον πάρεις μαζί σου για πάντα!» του είπε ο Παρηγορητής.

Για πάντα; σκέφτηκε κι αμέσως ήρθαν στη σκέψη του εικόνες των παιδιών και της γυναίκας του. Εικόνες του ίδιου να κάθεται σκυφτός τις νύχτες στο κρεβάτι με το πρόσωπο χωμένο στα χέρια του και να κλαίει. Εικόνες μίας μοναχικής ζωής σ' ένα ακατάστατο δωμάτιο, βρώμικο και σκοτεινό, μ' εκείνον κουκουλωμένο κάτω απ' τα στρωσίδια, χαμένο σε χαμένες σκέψεις.

Έκανε ένα βήμα ακόμα κοντύτερα στο κενό και τότε... το πλήθος των Συλλεκτών αφηνίασε κι αρκετοί απ' αυτούς έπεσαν με μανία πάνω του. Ο Παρηγορητής συγκρατούσε τους υπόλοιπους ψιθυρίζοντας ξόρκια και φτύνοντας φωτιά πάνω τους. Τα χαραγμένα σύμβολα στο γυμνό του κορμί ανάβλυζαν φως που τον αγκάλιαζε, εξαφανίζοντας τη μορφή του.

Ο Μιχάλης ήταν πεσμένος στο έδαφος με τα νύχια μπηγμένα στις πέτρες, ενώ δύο Συλλέκτες τον τραβούσαν δυνατά απ' τα πόδια, προσπαθώντας να τον απομακρύνουν απ' το χάσμα. Βογκούσε απ' τον πόνο και ταυτόχρονα πάλευε να κρατηθεί από κάπου, του ήταν όμως αδύνατο. Ενας τρίτος Συλλέκτης τον άρπαξε απ' τα μαλλιά και του τράβηξε με δύναμη το κεφάλι προς τα πίσω, ίσως κάποιος ακόμα έγδερνε την πλάτη του μ' εκείνα τα γαμψά νύχια.

«Αφήστε με, γαμημένα!» είπε με δυσκολία σφίγγοντας τα δόντια του, μα όσο περισσότερο προσπαθούσε, τόσο μεγάλωνε η επιθυμία των τεράτων να τον κατασπαράξουν. Τον διεκδικούσαν κατάφωρα, σαν παίκτες σε κάποιον ανίερο αγώνα μ' έπαθλο την ψυχή του.

Άκουσε τα νύχια του να σπάνε στις πλάκες του πεζοδρομίου κι είδε τα χέρια του να γεμίζουν αίμα. Ένας από τους Συλλέκτες έπεσε μπροστά και τα έγλυφε μ' ευχαρίστηση, με τα πλοκάμια που είχε για γλώσσα. Ο Μιχάλης έβαλε όση δύναμη και πείσμα του είχε απομείνει και κατάφερε να κερδίσει μερικά εκατοστά. Μάταια όμως. Ήταν αδύνατο να νικήσει τις σκιές, που τον ήθελαν μακριά από το κενό, μέχρι να στραγγίξουν και την τελευταία σταγόνα της ύπαρξής του. Βρικόλακες, αυτό ήταν, βαμπίρια που τρέφονται μ' ενέργεια, έως ότου αυτή χαθεί και δεν απομείνει παρά ένα άχρηστο κουφάρι.

Θυμήθηκε την πατημένη γάτα στο δρόμο. *Γρουσουζιά!*

«Ορυμαγδός...

Η λοίσθια εκπνοή του σύμπαντος...

Ο αναστεναγμός του Τελευταίου πάνω στο δέρμα του Ασήμαντου...

Το χάδι της Ειμαρμένης στην μοναχική βεβαιότητα για το αβέβαιο...»

Έψαλλε ο Παρηγορητής επιβλητικά, αν και τα λόγια του έμοιαζαν χωρίς νόημα.

«Κάνω έκκληση στον Υπέρτατο Λυτρωτή, στον Καταστροφέα των κόσμων!»

ακούστηκε σαν κεραυνός η φωνή του κι όλα σώπασαν απότομα, σα να τα έσβησε η κραυγή του πλάσματος.

Οι Συλλέκτες υποχώρησαν από φόβο. Σαστισμένοι, όσοι διεκδικούσαν τον Μιχάλη, σήκωσαν το κεφάλι τους και αστραπιαία εξαφανίστηκαν μέσα στο υπόλοιπο πλήθος.

Τι έρχεται; Ο Μέγας Λυτρωτής; Ποιος στον διάολο είναι αυτός πάλι; σκέφτηκε ο Μιχάλης ξαπλωμένος με τα ρούχα σκισμένα, γεμάτος γρατζουνιές κι αίμα. Αμέσως άκουσε ένα σιγανό στην αρχή θόρυβο από άγνωστη κατεύθυνση. Έπειτα λίγο δυνατότερο. Ερχόταν από παντού. Έμοιαζε με δυνατό αέρα που στροβιλίζεται σε φωταγωγό.

8.

Ο Μιχάλης ξύπνησε στην ώρα του. Ήπια τον καθιερωμένο καφέ με τη Σύλβια, που πάντα σηκωνόταν νωρίτερα για να τον ετοιμάσει. Ήταν γι' αυτόν η μοναδική καθημερινή απόλαυση πριν ξεκινήσει η βαριά ρουτίνα της δουλειάς. Αποχαιρέτισε τις κόρες του. Έτρωγαν το πρωινό τους, φρυγανισμένο ψωμί με βούτυρο και μαρμελάδα. Έκλεισε την πόρτα και ξεκίνησε τον καθημερινό ποδαρόδρομο μέχρι την κοντινότερη στάση του λεωφορείου.

Δεν έπαιρνε ποτέ αυτοκίνητο στο κέντρο. Τα γραφεία της εταιρείας όπου εργαζόταν βρισκόταν στον πιο πολυσύχναστο δρόμο και το παρκάρισμα, ακόμα και στην γύρω περιοχή, ήταν αδύνατο. Βγήκε απ' την μεγάλη καγκελόπορτα, έστριψε αριστερά κι αμέσως δεξιά και κατηφόρισε για το μικρό ψιλικατζίδικο της γωνίας. μια κάτασπρη γάτα έτρεξε στο δρόμο, μπροστά του, και ίσα που πρόλαβε να περάσει, ξυστά απ' τις ρόδες ενός βιαστικού οχήματος.

Κωλόφαρδο γιατί, σκέφτηκε.

~~

Αριστερά και δεξιά, μεγάλοι ογκόλιθοι ξεκόλλησαν και κατρακύλησαν στα γκρέμια. Έκαναν μερικές τούμπες και χάθηκαν κάπου στο άγνωστο. Το έδαφος σκίστηκε και βαθιές ρωγμές σχηματίστηκαν δίπλα του. Το δεξί του πόδι γλίστρησε σε μια απ' αυτές. Κρατήθηκε απ' όπου μπορούσε για να μην χαθεί, τα χέρια του όμως πονούσαν αφόρητα. Για πόσο ακόμα θα μπορούσε να αντέχει;

Ένωσε τις πλάκες του πεζοδρομίου – ό,τι είχε απομείνει, κάτω απ' το κορμί του να σπάνε. Άλλες βυθίστηκαν κι άλλες υψώθηκαν και χτύπησαν με δύναμη το στομάχι και τα πόδια του. Μούδιασε απ' τον πόνο. Κομμάτια απ' το ρείθρο μπροστά του εκτοξεύτηκαν ψηλά με δύναμη.

~~

Ο Μιχάλης είχε φτάσει στο μαγαζί του Αζίτζ κι εκεί τον περίμενε ο γιος του ιδιοκτήτη, ο Μάρκος. Πήρε ένα κρύο σάντουιτς κι ένα μπουκαλάκι νερό. Είπε δυο κουβέντες άχρηστες με τον νεαρό, πλήρωσε και τον χαιρέτησε φεύγοντας. Βγαίνοντας έριξε μια γρήγορη ματιά στα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων.

Δευτέρα 9 Μαΐου. Έσυρε απρόθυμα το βήμα του με τη σκέψη της δουλειάς και στάθηκε στο μεγάλο σταυροδρόμι ακριβώς την ώρα που τσούρμο οι κατσουφιασμένοι πιτσιρικάδες έτρεχαν να προλάβουν το κουδούνι του δημοτικού σχολείου απέναντι. Σε λίγο θα εμφανιζόταν και τα δικά του κορίτσια, μα σπάνια τα προλάβαινε. Του φάνηκε τόσο αστείο το θέαμα των μικρών κορμιών με τις τεράστιες τσάντες στην πλάτη που γέλασε δυνατά και πήγε να περάσει τον φαρδύ δρόμο.

Κοντοστάθηκε.

Με την άκρη του ματιού του εντόπισε έναν μεγάλο όγκο που κινούνταν με ταχύτητα προς το σταυροδρόμι.

~~

«ΜΑ ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ!» φώναξε και κάτι τον χτύπησε δυνατά στο κεφάλι. Χάθηκε. Κόντευε να λιποθυμήσει όταν γεύτηκε ένα μικρό ρυάκι αίματος μπερδεμένου με σκόνη, που κυλούσε γρήγορα απ' τον κρόταφο, στο μάγουλο, στη μύτη και τα χείλη του.

Τότε δέχτηκε ένα δεύτερο χτύπημα από κάτω κι εκτοξεύτηκε με ταχύτητα πολλά μέτρα ψηλά, παρέα με το πεζοδρόμιο που είχε ξεκολλήσει και διαλυθεί ολοσχερώς σε μικρές, τσιμεντένιες πέτρες. Εμοιαζε με ξεχαρβαλωμένη κούκλα που πέταξε κάποιο πιτσιρίκι στο ταβάνι. Όλα τα κόκαλά έσπασαν μονομιάς. Προσπάθησε να ουρλιάξει μα δεν έβγαине η φωνή του. Την είχε σφραγίσει ένας απερίγραφτος πόνος.

Κολυμπούσε πλέον σ' ένα φουρτουνιασμένο πέλαγος παρέα με τα συντρίμια του ναυαγισμένου κόσμου. Φευγαλέα μόνο είδε τους Συλλέκτες και τον Παρηγορητή, τα κτήρια και τα δέντρα, την πόλη που μεγάλωσε. Δεν τον ένοιαζε παρά μόνο να τελειώσει το μαρτύριο του.

~~

«Καλημέρα κύριε Μιχάλη», του φώναζε η πιτσιρίκα απ' το απέναντι πεζοδρόμιο, σέρνοντας την τσάντα με τα πλαστικά ροδάκια. Εκείνος αμέσως αναγνώρισε την μικρή γειτόνισσα, την Δάφνη, που έμενε στο απέναντι μπαλκόνι. Ήταν καλή φιλενάδα με τις κόρες του. Μόλις τον είδε έτρεξε στο μέρος του, χωρίς να προσέξει τον μεγάλο όγκο του φορτηγού που ερχόταν καταπάνω της με ταχύτητα.

Κοίταζε το φορτηγό κι έπειτα τη μικρή. Η απόσταση που τους χώριζε δεν ήταν παρά ελάχιστα μέτρα κι η Δάφνη έκανε το πρώτο βιαστικό βήμα στην άσφαλτο.

Δεν το σκέφτηκε στιγμή. Πετάχτηκε όσο πιο γρήγορα μπορούσε προς την κατεύθυνση του κοριτσιού. Το φορτηγό την είχε φθάσει σχεδόν, όταν ο Μιχάλης έκανε μια βουτιά κι έσπρωξε δυνατά με το χέρι του τη Δάφνη μακριά.

Ο οδηγός δεν πρόλαβε να σταματήσει, παρά μόνον πάτησε με δύναμη το φρένο, όταν άκουσε το σώμα του άντρα να σκάει με δύναμη στη μάσκα του οχήματος και να εκτοξεύεται, στη μέση του δρόμου. Το φορτηγό σταμάτησε στριγκλίζοντας μπροστά απ' το πεσμένο σώμα και δυο άντρες πετάχτηκαν έξω τρομαγμένοι.

~~

«Η υπόσχεση στο Χρόνο πληρώθηκε!» φώναξε ο Μέγας Παρηγορητής κι ας ήταν αδύνατο πλέον ν' ακουστεί.

Τότε, κι αφού είχε διανύσει αρκετά μέτρα πάνω απ' τις ταράτσες των πολυκατοικιών, άρχισε να πέφτει προς το έδαφος που χανόταν κάτω του. Κινούνταν με όλο και μεγαλύτερη ταχύτητα στο κενό που άφηνε πίσω του αυτός ο καταστροφικός τυφώνας. Ένιωσε την ανάγκη να προσευχηθεί. Ήξερε καλά πως είναι οι τελευταίες του στιγμές, πως δεν υπάρχει τίποτα άλλο να περιμένει, παρά μόνο να ελπίζει, ο χαμός αυτός να έχει κάποιο νόημα.

Εκεί, στα τελευταία βήματα του προς την ανυπαρξία, απρόσμενα τον γέμισε ανείπωτη λιακάδα, σα ν' ακούμπησε στην παλάμη του Θεού κι ο πόνος του εξαφανίστηκε. Το μυαλό του καθάρισε και μέσα σ' αυτή τη διαύγεια του πνεύματος είδε το παρελθόν και το μέλλον λυτρωμένο από μαρτύρια. Κατάλαβε σε μια μόνο στιγμή την αλήθεια των πραγμάτων και βρέθηκε σ' έναν τόπο Άγιο, που πόνος και χαρά δεν υπάρχουν, παρα μόνον η ζεστασιά της Αγάπης.

Σ' ευχαριστώ, Κύριε!

Συνέχισε την ελεύθερη πτώση, μέχρι που το σώμα του στράγγιξε από αίμα, τα πνευμόνια του αδειάσαν από αέρα και η τελευταία λάμψη της ζωής του έγινε ένα με τ' άστρα.

~~

Όταν άνοιξε τα μάτια του αντίκρισε δύο κεφάλια να τον κοιτάζουν. Δε θυμόταν τι είχε συμβεί, πονούσε όμως κάθε εκατοστό του σώματός του. Γιατί βρισκόταν πεσμένος; Ποιοι είναι αυτοί που μαζεύτηκαν από πάνω του σαν κοράκια;

«Είσαι καλά άνθρωπέ μου;» ρώτησε το ένα κεφάλι.

Κούνησε προσεκτικά χέρια και πόδια. Έσφιξε τα δάχτυλά κι έστριψε αριστερά και δεξιά το κεφάλι του. Όλα καλά. Γ' αφτιά του μόνο βούιζαν και με το ζόρι άκουγε τον άνθρωπο, που του μιλούσε με αγωνία.

«Έχουμε καλέσει ασθενοφόρο. Όπου να 'ναι έρχεται. Υπομονή!» είπε το δεύτερο κεφάλι. Ήρθε και τρίτο και τέταρτο και πέμπτο. Στεκόταν από πάνω και τον κοιτούσαν.

Ανακάθισε στην άσφαλτο. Σιγά-σιγά άρχισε να καθαρίζει η ακοή του κι άκουσε πολλές ομιλίες. Άντρες, γυναίκες, μικροί και μεγάλοι, ηλικιωμένοι. Κάρφωσε το βλέμμα του στο μικρό κορίτσι του απέναντι μπαλκονιού, τη Δάφνη. Ήταν γεμάτο σκόνες. Το φορεματάκι της σκισμένο και τα γόνατά της μέσα στα αίματα. Έκλαιγε γοερά κι αγκάλιαζε τη μητέρα της.

Φορηγό, βουτιά, σπρώξιμο, χτύπημα. Θυμήθηκε τα πάντα.

Χαμογέλασε στο παιδάκι και του 'κλεισε το μάτι!

«Μια χαρά είμαι. Βοηθήστε με να σηκωθώ», είπε σ' ένα απ' τα κεφάλια κι εκείνο πρόθυμα, άπλωσε τα χέρια του και τον τράβηξε δυνατά.

Ήταν ένα περίεργο κεφάλι· караφλό με μια ουλή από παλιά πληγή στο μέτωπο.

ΤΕΛΟΣ